

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETEASCĂ CU BINECUVANTAREA ȘI ÎNDRUMAREA
ÎNALȚ PREA SFINȚITULUI PATRIARH NICODIM

Cuvânt înainte.

Incepând cu acest număr, revista «Glasul Bisericii», apare cu un program complet deosebit de programul pe care l'a avut până acum. Va fi o revistă care va interesa numai pe preoți, iar materialul ce-l va publica, nădăjduim prin colaborarea tuturor preoților din eparhie, va avea de scop să instruiască pe preoți, să le împrășteze învățăturile căpătate în școli, să pilduiască rezultatele frumoase ale acelor preoți care în adevăr merită să fie luate ca pildă, și să pună la punct anumite scăderi ale noastre.

De multă vreme, o parte din preoțimea eparhiei noastre, dorea și cerea o asemenea revistă, dar lipsa de hârtie și mai ales grija pentru popor, căruia trebuia să i se dea învățătură creștină, ne-a obligat să amânăm împlinirea acestei dorințe până acum.

Dacă astăzi, putem să îndeplinim această dorință, trebuie să mulțumim Înalt Prea Sfințitului Patriarh, care ne-a îndemnat să îngrijim și de preoți și de păstoririi lor, dându-ne binecuvântarea și Înalta aprobare de a scoate pentru preoți revista «Glasul Bisericii» cu noul program, iar pentru popor de a-i da învățătură creștină, prin foi de propagandă.

În adevăr, poporul nostru creștin ortodox, are nevoie de învățătură creștină. Pentru aceasta trebuie să i se dea în mână o carte, cât de mică, dar care, prin conținutul său, să-l trezească la adevăr, să-i deschidă ochii și mintea asupra învățăturilor creștine și să-l călăuzească pe calea adevărului, pe calea luminii, care duce la Iisus, iar prin El la viața veșnică.

Am încercat să-i dăm această învățătură prin revista Glasul Bisericii, dar trebuie să mărturisim că nu ne-am ajuns pe deplin scopul. Cauzele sunt multe, dar cauza principală este că preoțimea noastră, pe care am chemat-o cu toată dragostea ca să ne dea sprijinul în această operă, trimițându-ne material potrivit cu scopul acestei reviste, nu ne-a înțeles. Avem în eparhie atâția preoți distinși, care sunt înzestrați cu darul scrisului, dar din aceștia foarte puțini ne-au trimis material pentru revistă. Cei mai mulți s'au mulțumit sa stea departe și să critice re-

vista, care n'ar fi fost după placul lor. Revista a fost însă așa cum au voit-o preoții. A fost scrisă de ei, pentru credincioșii lor. Ce au dat, aceia au avut. Dar din această nepăsare este cineva care a avut de suferit: este poporul creștin ortodox, care este turma noastră sufletească și pentru ale căroră suflete, noi preoții, avem să dăm seama înaintea lui Dumnezeu, căci scris este: «Din mâinile voastre voi cere sufletul lor...».

Această obligațiune ne-a îndemnat pe noi ca să nu lăsăm poporul în întunec și în necunoștință, ci să căutăm ca să-i dăm hrană mântuitoare de suflet. Pentru aceasta am socotit că este bine, mai ales că și unii preoți ne cereau acest lucru, ca pentru popor să scoatem foi de propagandă religioasă, în cel mult 4 pagini, în care să se scrie, pe înțelesul poporului, anumite adevăruri și învățături creștine. Se citesc mai ușor, sunt mai bine primite de popor, se răspândesc mai ușor în popor, și apoi nu este o noutate pentru popor, căci alții, de alte confesiuni, încă de multă vreme, întrebuințează în propaganda lor acest fel de foi. Trebuie să recunoaștem că foile acestea s'au răspândit și se răspândesc, de alții și nu de noi, prin trenuri, prin piețele publice și prin sate din casă în casă, iar preotul ortodox neavând asemenea foi, se uită cum păstorii săi citesc cărți și foi care îi abate dela adevărata credință și care-i otrăvesc din punct de vedere sufletească.

Aceste foi umplu un mare gol în viața misionară și culturală a Bisericii Creștine Ortodoxe și suntem foarte recunoscători Inalt Prea Sfințitului Patriarh, care ne-a îndemnat și ne-a dat Inalta Bindecuvântare pentru tipărirea lor.

S'au scos până acum opt numere, fiecare număr în câte 100.000 exemplare și ne gândim să scoatem în fiecare lună câte 4 numere, adică unul pe săptămână. Pentru ca materialul ce se va publica în aceste foi să fie cât mai ales, s'a format o comisiune la Sf. Arhiepiscopie, care va examina materialul primit, iar pe cel găsit cel mai bun, îl va publica, acordându-se ca drept de autor 5% din prețul de vânzare, adică 500.000 lei de număr. În felul acesta credem că vom avea material ales, dar mai nădăjduim că vom apropia de sufletul poporului, și pe aceia care până acum au stat deoparte și au criticat.

Mulți poate se vor văeta că această foaie e o greutate în plus în pastorația lor, dar să nu uite, că «Păstorul cel bun sufletul și-l pune pentru oi...». Oricâte greutăți și oricâte sacrificii ar cere preoția dela noi, pentru izbăvirea turmei, preotul trebuie să zică împreună cu Sf. Apostol Pavel: «Cu plăcere voi cheltui ale mele și mă voi cheltui și pe mine însu-mi pentru sufletele voastre, măcar că iubindu-vă mai mult sunt mai puțin iubit de voi». (II Cor. 12/15).

Un preot care nu se îngrijește de hrana spirituală a păstoriiilor săi este un năimit, rezultatele păstoriei sale vor fi dezastruoase aici pe pământ, iar la judecata viitoare osândă aspră își va lua.

Avem deplină încredere că preoțimea își va înțelege rostul și va fi recunoscătoare pentru materialul care i se pune la dispoziție.

Cu această încredere desăvârșită, trimitem revista și foile și le urăm tuturor: **spor la muncă și cu Dumnezeu înainte!**

Redacția.

O scrisoare.

Păstoriți turma lui Dumnezeu cea dintre voi, purtând grije de dânsa, nu cu sila, ci de voie, nu cu agoniseli urâte, ci cu osârdie. Nici ca și cum ați stăpâni preste cliruri ci pilde făcându-vă turmei. Și când se va arăta mai marele păstorilor, veți lua cununa slavei cea neveștejită. (Petru V, 2-4).

Iubite frate,

Scrisoarea mea de azi vreau să reverse în lumea ta sufletească câteva unde fragede din atmosfera de evlavie în care îmi îmbăiez eu inima în aceste clipe, închinându-mă amintirii slăvite a Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

Spre ce lume nouă, senină și însuflețitoare ne cheamă noi noi păstorii, cuvintele Sf. Ap. Petru pomenite mai sus.

E cuprinsă în ele o supremă revelație pastorală cu ale cărei lumini ne vom putea orienta mai ușor în lucrarea noastră duhovnicască în această lume.

«Păstoriți turma lui Dumnezeu». Omenirea este o imensă familie al cărei părinte este Dumnezeu.

În ea înflorește virtutea întrucât ea e zidită pe temeiul neclătit al credinței și iubirii. Această familie e asemenea unei turme pe care stăpânul ei a încredințat-o îngrijirii și pazei păstorilor pe care El i-a ales socotindu-i destoinici a-I face slujbă cu bună pricepere și cu nepregetată osteneală. Se poate închipui o vrednicie mai mare și mai de răspundere ca aceasta?

Să ai tu în grija ta întreaga omenire să fii tu îndrumătorul ei nesmintit, tu să fii cel ce o judeci, tu să fii cel ce o hrănești, când e flămândă, tu să fii cel ce o mii la adăpost când vremea e aspră, tu să fii stăpânul ei în numele lui Dumnezeu și al încrederii neșarmurite de care El te-a împărțit.

Păstoria este o sinteză de datorii fraterne, o vocație ideală, o lucrare de merit dar și de mari și irevocabile răspunderi.

A păstori turma lui Dumnezeu nu înseamnă a fi un simplu subaltern salariat, ci un asociat și un cooperador al Lui pe care

ai dreptul de a-L reprezenta, de sine înțeles, atâta vreme cât rămâi în perfect acord cu gândul și cu voința Lui, sau cu un alt cuvânt, câtă vreme nu rupi solidaritatea de interese spirituale cu El.

Turma deși este a lui Dumnezeu totuși este primejduită în fiecare ceas de moarte. De-o parte stă diavolul, de alta păstorii mercenari-păstorii «care n'au grije» de turma încredințată — păstorii cari trădează interesele Impărăției lui Dumnezeu — păstorii care se aliază cu dușmanii ei, — păstorii care își părăsesc turmele — păstorii care își rătăcesc turmele, prin propria lor rătăcire, păstorii care își lasă flămânde și însetate turmele lor — păstorii care dorm când lupii le împresoară — păstorii care nu-și iubesc turmele pentru că nu iubesc pe Dumnezeul lor, păstorii care duc turmele în pustia fără odrașă și la izvoarele fără apă, păstorii care nu aleargă să găsească în hățișurile vechului oile răsnite și pribege — păstorii care se răsvrătesc împotriva Lui, păstorii care-s lupi răpitori travestiți și cu atât mai înșelători și mai periculoși.

Împotriva acestor mari căderi ale păstorilor vorbește el acum prevenindu-ne pe toți acei ce am fost aleși prin har să «păstorim turma lui Dumnezeu» sfătuindu-ne ce trebuie să facem și ce nu trebuie să facem ca să fim păstori adevărați. 1 «să purtăm grije de dânsa»! Să fim adecă în totdeauna prezenți în viața păstoriților noștri cu trupul și cu sufletul. Absenteismul pastoral are un aspect dublu, unul fizic și altul spiritual.

De lângă turmă lipsești când ești departe de ea cu trupul, dar și când ești departe de ea cu sufletul — ceia ce înseamnă, cu iubirea, cu devotamentul, cu entuziasmul și cu jertfelnicia ta.

Câți frați preoți își lipsesc azi turma lor și de prezența lor corporală și de cea duhovnicească, tu știi bine iubite frate.

Ei se angajează într'o sumedenie de întreprinderi cari nu au nimic a face cu stricta lor îndatorire și chemare. Inima lor e lipsită de comori pe care le înghite moartea.

Pasiunea lor spirituală se împuținează și turma lor lincezește. Sensibilitatea credincioșilor noștri e foarte vie. Ea înregistrează întotdeauna foarte exact intensitatea entuziasmului nostru pastoral și gradul de jertfelnicie al iubirii noastre pentru sufletul mulțimii.

Ea prinde îndată dacă ne facem slujba numai din obligație profesională sau din spirit de apostolat. Deaceia Sf. Apostol ne spune: «nu cu sila» adică nu oficial, birocratic, corect, rigid ci «de voie» adică întreaga noastră lucrare să fie rodul spontan al avântului nostru spiritual și generoasa manifestare a iubirii noastre față de Dumnezeul nostru și față de frații noștri.

Suntem desigur aleși prin voința lui Dumnezeu, dar suntem chemați prin voința noastră. Hotărârea de a lua asupra ta jugul sfânt al preoției trebuie să fie streină de orice calcule de oportunism social sau economic; ea trebuie să fie expresia solemnă a voinței de a sluji lui Dumnezeu prin oameni, cu entuziasm de profet și cu devotament de martir.

Spiritul comercial — de care vorbește Sf. Apostol Petru când spune: «**nu cu agoniseli urâte**» pare a fi cucerit și atunci ca și azi simpatia unora din păstorii de suflete. Interesul material să nu primeze însă interesul spiritual. Răsplata materială îți va veni fără s'o cauți. Întâi «**Impărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui**» — celelalte vor veni «**dela sine**».

Oricât de grele sunt vremile în care trăim, nu am văzut totuși pierind pe nimeni de foame sau de frig dacă și-a sădit cu adevărat nădejdele vieții lui în Dumnezeu.

De aceea, fii și tu iubitul meu frate, păstor «**cu osârdie**» și agoniseala ta nu va fi nici urâtă nici mică.

Preotul care e nepăsător față de altarul lui și față de sufletul credincioșilor lui — oricât de înstărit ar ajunge, zadarnic va fi, că nu va avea niciodată bucuria sirituală a celui ce jertfindu-se mântuește și se mântuește, a celui ce lucrând pentru veșnicie și a celui ce se hrănește din însăși dobânda dezinteresării lui materiale.

Bogăția pe care și-o adună preotul lipsit de entuziasm pastoral e pricină de trufie. Acest soi de păstori îți este și ție des-
tul de cunoscut. Poate chiar în vecinătatea ta există vreunul. Preotul trufaș își exagerează autoritatea lui pastorală, e agresiv și despot, vorbește de sus tuturor și desprețuește fără să simtă că se desprețuește pe sine însuși.

Iar tu urmează cuvântul Sf. Apostol Petru «**fă-te pildă turmii**», pildă de smerenie, pildă de cinste, pildă de jertfă, pildă de credință, pildă de idealism.

Din pilda virtuților personale se hrănește deapururi autoritatea adevărată, autoritatea care nu cere respectul mulțimii pentru că prin însuși firea ei îl inspiră și-l impune tuturor.

E foarte greu să te faci respectat de credincioși prin tonul tău violent și prin atitudinea ta semeață.

Respectul nu se poruncește, el ți se acordă dacă îl meriți și dacă îl meriți nu numai prin titlul tău ci mai ales prin verificarea faptică a prestigiului moral cu care susții acest titlu.

N'am văzut preot care să iubească smerenia și să nu fie dăruit «**cu har**» de Dumnezeu și să nu fie cinstit de oameni.

Iubite frate, fii treaz și priveghează: pentru că protivnicul nostru, diavolul «**ca un leu răcnind, umblă căutând pe cine să înghită**».

Agonisește-ți «**smerită cugetare**» pentru ca «**în ziua arătării Mai Marelui Păstorilor, să iei cununa cea nevestejită a slavei**».

**Frater iubit,
TEOFIL**

„Dacă tu te rogi pentru toți, trebuie să și trăești pentru toți; deoarece, cum te vei ruga, dacă viața ta e în contradicere cu rugăclunea ta ?”

Dieterlen (De la Prière)

Teologie și sacerdoțiu. *)

Un păstor ortodox ideal, care întrupează în personalitatea lui și pe teolog și pe teofil, trebuie să nu fie strein de tot ceia ce a reșezat omenirea mai superior pe teren cultural, în curgerea veacurilor și mai ales în vremea lui, deoarece el trebuie să pună și toate cuceririle minții omenești în slujba propoveduirii Sf. Evanghelii.

Este azi atâta lume, care afectează indiferență, față de credința și de biserica noastră, care nu citește teologie și nici lucrări de edificare spirituală, dar care citește cu patimă literatură, filosofie, știință. Un preot, trebuie să fie și un apologet al doctrinei și instituțiilor prin care ea se conservă și militează în lume, trebuie să nu rămână strein de preocupările spirituale ale vremii sale, pentruca pedeoparte, să nu fie suspectat de ignoranță și anacronism și pe de alta, să poată lua poziție, în cunoștință de cauză, împotriva acelor manifestări și curente pseudo-culturale și pseudo-spirituale, care tentează și seduc pe contemporanii săi... Cu deosebire preoții care sunt chemați să-și desfășoare activitatea lor pastorală în lumea diferită, trebuie să se țină la curent cu ceia ce citește, cugetă și scrie această lume, pentrucă numai în măsura în care el susține și-și va justifica în fața lor, prestigiul de om cult, își va putea impune și face respectate idealurile credinței sale și încurajate și privite cu simpatie, inițiativele și activitățile bisericii sale. Intr'adevăr «darul lui Hristos» este puterea noastră cea mai mare, dar într'o lume atât de perfidă momită de diavol, trebuie să cunoaștem toate travestițiile lui, pentruca să-l putem combate și paraliza. La strategie trebuie să răspundem cu strategie. Trebuie de multe ori să atacăm de pe poziția de pe care suntem atacați. Arma pe care dușmanul o îndreaptă împotriva mea, trebuie s'o îndrept uneori eu împotriva lui. Trebuie să cunosc și să știu s'o mă-nuesc.

Problemele vieții sociale au fost monopolizate într'o vreme de câțiva agitatori îndoctrinați, fanatici, agresivi și deatâtea ori dovediți impostori.

Când preoțimea de aiurea s'a văzut în inferioritate în ce privește competența ei în problemele sociale și a simțit primejdia cu care amenințau societatea creștină, propagandiștii soluțiilor anarhice, ea s'a grăbit prin studiu serios și a propus soluții etice-creștine problemelor sociale, mai mult, a organizat ea însăși, sub patronajul bisericii, instituții sociale, cămine, orfelinate, aziluri, spirtale etc. și a putut astfel într'o măsură destul de apreciabilă, contrabalansa curente sociale dizolvante.

La această operă biserica și-a asociat și apostolatul laicilor. Și laicii creștini, au dat un real concurs operii de încrești-

nare a societății și de organizare și orientare etică a deosebitorilor instituțiilor și activității sociale moderne.

Preoțimea a întreprins o vastă operă de misionarism creștin în păturile culte, prin conferențe, cărți, predici și congrese—fără însă a neglija păturile muncitoare unde acest misionarism a săvârșit adevărate minuni. Darea de seamă a părintelui Lhande cuprinsă în lucrarea recent apărută «Le Christ dans la Banlieue» este un document de o netăgăduită valoare și care ar putea servi ca exemplu de urmat, păstorilor din centrele noastre muncitorești.

În deosebi n'a neglijat această preoțime, unul din cele mai importante instrumente de propagandă și anume presa — prin care ea urmărește să creeze în marea opinie publică și o opinie creștină față de deosebitele evenimente și probleme ale vieții naționale și sociale. — Organizarea creștină a vieții, cunoștinței și activității tineretului, pasionează azi, în chip deosebit, pe misionarii bisericii, asociații caritative și euharistice.

Pentru a putea iniția toate aceste activități de încreștinare și reîncreștinare a societății, trebuie neapărat să cunoști viața socială în toate manifestările ei, să cunoști psihologia și orientările culturale, morale și spirituale ale tuturor păturilor sociale, să studiezi oameni și statistici, să cercetezi ateliere, uzine și instituții, să fii cu alte cuvinte, psiholog și, sociolog, pe lângă teolog. Fără îndoială, noi suntem chemați să lucrăm sufletul omenesc, pe el trebuie să-l însământăm cu grăunțele de muștar al Evangheliei, pe el să-l euharistizăm și să-l renaștem, dar trebuie să-i creem și-n ordinea vieții sociale, un mediu prielnic noii orientări spirituale pe care noi o dăm acestui suflet omenesc, prin Biserică și prin Sf. Evanghelie.

Împărăția lui Dumnezeu este desigur în noi, dar ea trebuie să fie și în jurul nostru — în forma mediului — de care am pomenit și pe care trebuie să-l facem favorabil cunoștinței creștine. Într'un haos de patimi duhul creștin să năbușe și se stingă, asemeni unei plante închise la întuneric, asemeni grăunțelii de grâu căzut între spini.

Iată dar, câte probleme se pun azi spre rezolvare păstorului ortodox și câtă competență spirituală și socială trebuie să-și câștige el, pentru a putea găsi mijloace de soluționare supremă a atâtor probleme, mijloace de armonizare definitivă a atâtor interese azi în conflict și de combatere a atâtor ideologii dizolvante acum în circulație.

Cultură teologică, cultură spirituală și cultura vremii, sunt cele trei mari instrumente de reformă creștină a lumii de azi și pe toate trebuie să fie stăpân păstorul ortodox, pentru a zidi împărăția lui Dumnezeu în conștiința individuală și prin ea, în viața neamurilor.

Mai presus de toate însă, care are la temelie ei, iubirea față de Dumnezeu, iubirea față de aproapele, jertfelnicia apostolică, pasiunea sacramentală, devotamentul față de idealurile bisericii și disciplina față de autoritatea cu care e investită ierarhia ei.

Cine o are pe aceasta, ușor și le poate însuși și pe celelalte. Iubirea de Hristos, pe toate le poate.

«Edificiul spiritual, a zis cineva, nu are de cât două dimensiuni: înălțimea și adâncimea; suprafața lui nu se măsoară».

Înalt până la Dumnezeu și adânc până în ceia ce e mai adânc în conștiința omenească, pe această uriașe verticală spirituală, se ridică sufletul omenească la Dumnezeu și coboară Dumnezeu în sufletul omenească.

Linia orizontală în viața spirituală este linia mediocrității. Dar în măsura în care viața spirituală crește în adâncimea și înălțimea ei, crește și în suprafață. Ce folos însă de o suprafață cât de întinsă, dacă deasupra ei nu luminează soarele cerului și din adâncurile ei, nu izbucnește seva rodnică.

Idealurile pastorației individuale și colective de azi ne cheamă în domenii și raporturi de viață cu totul nouă și asupra căroră păstorul ortodox, trebuie să proiecteze în permanență lumina veșnică a adevărilor dumnezeiești, pentruca să le deslușească limitele, să le descopere lipsurile și să le fecundeze cu energiile spirituale pe care Biserica și Sf. Evanghelie le-a acumulat în personalitatea lui, prin teologie și teofilie, prin învățatură și cucernicie.

Azi avem o pastorală specializată: avem o pastorală rurală, o pastorală urbană, o pastorală industrială, o pastorală școlară, o pastorală pentru lumea cultă, o pastorală pentru păstorii înșăși. Duhovnicii creștini sunt chemați azi, în virtutea acestei specializări pastorale să se pregătească în chip cu totul deosebit, pentruca să nu le lipsească nici avântul nici competența.

Pentru umerii noștri slabi, crucea e grea! Și pe Mântuitorul înșăși L-a doborât greutatea ei. El însă ni-o va face ușoară cum i-a făcut-o și Lui, Simon Cirineanul. Crucea pe care o purta El era grea de păcatele omeneirii. Din clipa răstignirii Lui pe ea, ea s'a ușurat pentru noi. Să n'o îngreuem noi, însă din nou prin păcatele noastre.

Prin chemarea sa preotul ortodox trebuie să ajute desăvârșirea credincioșilor și zidirea trupului lui Hristos, pentruca lumea să ajungă la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu într'o stare de perfecțiune, care să fie la înălțimea perfecțiunii lui Hristos. (Efeseni IV. 11-13).

Nu auziți în taina cunoștinței întreita întrebare a Mântuitorului «mă iubiți voi mai mult de cât aceștia»? Răspundeți: «Doamne, Tu toate știi, Tu știi că te iubim!» Și atunci El vă va chema la păstorie: «pașteți oile Mele».

Numai când îl veți iubi «mai mult» de cât lumea cealaltă El vă va încredința oile Lui spre păstorie, pentrucă El știe că numai în prisosurile acestei iubiri față de El, puteți găsi puterea avântului și jertfelnicia de a păstori turmele Lui, pe care vi le va cere într'o zi mai curate și mai bune de cât cum vi le-a încredințat, nu istovite de foame și întinate de păcat.

Prin urmare, ca să păstorum sufletele oamenilor, trebuie să iubim mai mult de cât ceilalți oameni pe Mântuitorul.

Acesta este adevărul, din care ne vom inspira toată lucrarea noastră de lămurire și orientare în problemele și idealurile vieții și misiunii pastorale, activitate, pe care cu binecuvântarea lui Dumnezeu și în asistența Mântuitorului nostru, vrem să o arătăm în această revistă a preoțimii din această eparhie ca și de pretutindeni.

Pe marginea unei scrisori.

Cea mai mare lipsă în opera pastorală și misionară a noastră, este lipsa unei broșuri de propagandă ortodoxă, scrisă pentru popor, pe înțelesul poporului, eficientă, și care să cuprindă învățături absolut trebuincioase, pentru lămurirea credinții creștine ortodoxă. Poporul dorește și așteaptă o asemenea broșură.

La îndemnul Inalt Prea Sfințitului Patriarh, Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii, a dat la iveală și această broșură. S'au scris până acum opt broșurele în câte 4 pagini, cuprinzând subiecte diferite dar foarte interesante. Aceste broșuri au fost mult apreciate de lumea bisericească și de credincioși, și ne-au fost cerute și în alte eparhii. Cu regret am fost nevoiți să nu le putem trimite în alte părți, întrucât grija pentru credincioșii eparhiei noastre este pe primul plan, iar pe de altă parte lipsa de hârtie nu ne-a permis s'o scoatem în număr cât mai mare.

Credincioșii laici, în special, s'au arătat entuziasmați și de formatul și de cuprinsul acestei broșurele. Iată, publicăm aci o scrisoare, sosită tocmai din județul Baia:

Prea Cucernice Părinte Consilier,

Se adresează Prea Cucerniciei Voastre o învățătoare din Baia, care a avut fericirea să primească câteva exemplare din broșurile de învățătură creștină editate de Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, pentru luminarea și îndrumarea poporului drept credincios. Aceste broșuri mi-au fost trimise de Cucernicul Părinte paroh I. Popescu din Asan Aga Județul Vlașca, care este un misionar prin cuget și faptă.

Le-am citit cu multă atenție și am constatat cu sinceră bucurie că aceste broșuri, scrise pe înțelesul poporului, sunt o comoară de mare preț pentru el mai ales în vremurile actuale și ar fi bine să se popularizeze cât mai mult posibil.

Noi le vom pune în mâna sătenilor și a școlarilor noștri și-i vom îndemna cu râvnă să culeagă din ele hrană duhovnicească.

Aici la noi, în Moldova de Nord, bibliotecile școalelor și ale societăților culturale au fost distruse din cauza evenimentelor războiului, astfel că sătenii noștri nu au astăzi la îndemână cărți și reviste pentru lectură, așa cum aveau altă dată.

Se simte deci o mare lipsă de asemenea publicații în adevăr folositoare și ziditoare de suflet, așa cum sunt acestea pentru care vă osteniți Prea Cucernicia Voastră.

Am ținut să vă aduc la cunoștință, că au ajuns și pe meleagurile noastre aceste prețioase daruri, pe care le admirăm și le primim cu dragoste și recunoștință, dorind să ajungă cât mai numeroase, spre a înbogăți sufletele tuturor creștinilor.

Cu respectoase salutări,
Maria Șeremet, Invățătoare.
Heci-Lespezi Județul Baia

Cu durere trebuie să arătăm că parte din preoțimea noastră în frunte cu P. P. C. C. Protoierei, se dezinteresează de aceste broșurele. Au trecut aproape două luni decând aceste broșurele au apărut și totuși unii nu le-au ridicat nici până acum, pentru ca să le răspândească poporului pentru care s'au scris, în timp ce alte confesiuni răspândesc asemenea broșurele în sute de mii de exemplare.

Această dezinteresare face dovada unei totale lipse de dragoste pentru sufletul păstoriților noștri, care dela noi așteaptă hrana sufletească. Dacă nu le dăm noi hrană atunci cine să le dea? Ce facem cu porunca Mântuitorului: «Dați-le voi să mănânce...?».

Frați preoți, iată aveți hrană la îndemână; faceți-vă lucrul de apostoli, împărțindu-le poporului. Faceți măcar atât cât face această învățătoare care ne trimete această scrisoare așa de frumoasă și care nu este preot, că nu din mâinile ei va cere Dumnezeu sufletele păstoriților noștri. Noi așteptăm...

„Marele scop pentru care este pus un păstor într'o parohie, nu este acela de a-și urmări studiile sale teologice, nici de a-și cerceta enoriașii în fiecare săptămână, nu este nici măcar acela de a le predica, Dumnița; ci de a trăi în mijlocul lor ca un om al lui Dumnezeu, a cărui prezență însăși, să fie o dovadă, că e cu putință să trăiești pe pământ, viața de sus și că lucrurile de care se vorbește Dumnița la biserică, sunt realități!“.

Stalker (The preacher and his models)

Din câmpul misionar

În ziua de 9 Ianuarie a. c., am început lucrul misionar la atelierele C. F. R. Triaj—Loco, după ce mai înainte prezentasem ordnului Sf. Arhiepiscopii Nr. 14567/946, către Atelier și după ce Sindicatul General al Atelierelelor a luat cunoștință de numirea mea ca misionar și mi-a fixat programul de lucru.

Sala era ticsită de lucrători cca 8—900.

Președintele Dragomir deschide ședința și citește rar și plăcut recomandăția Sf. Arhiepiscopii. La cuvintele «că Înalt Prea Sfințitul Patriarh în grija sa părintească ce o are, ca toți fiii Sf. noastre Biserici etc.», toată sala s'a sculat în picioare, a aplaudat puternic pentru I. P. S. Patriarh și strigau: «să ne trăiască Patriarhul nostru».

Mi s'a dat cuvântul și le-am arătat în puține cuvinte rostul meu, apoi însăilând cu citate din Sf. Scriptură am vorbit despre muncă, care este, la origină, din raiu. «Și a luat Domnul Dumnezeu pe omul care îl făcuse și l-a pus în raiul cel din Eden ca să-l lucreze și să-l păzească». Fac. 2-15. Fiind deci, binecuvântare dumnezească și nu osândă, nici pedeapsă, nici blestem. Primul om, prin munca brațelor lucrează grădina, iar prin munca minții pune tuturor viețuitoarelor nume. Sf. Scriptură îndeamnă pe om la muncă, în felul următor: «Du-te leneșule la furnică și vezi munca ei și prinde minte. Ea care n'are nici mai mare peste ea, nici îndrumător, nici sfătuitoare. Își pregătește de vara hrana sa și își strânge la seceriș mâncare. Sau mergi la albină și veși cât e de harnică și ce lucreare iscusită săvârșește. Munca ei o folosesc spre sănătate și regii și oamenii de rând. Ea e iubită și lăudată de toți, deși e slabă în putere dar e minunată cu iscusința.

Până când leneșule vei mai sta culcat? Când te vei scula din somnul tău? Dacă ba dormi puțin, ba aștepti puțin cu mâinile încrucișate ori lungit, vine sărăcia ca un trecător și nevoia te prinde ca un tâlhar. Dar dacă nu vei fi leneș, atunci va veni secerișul tău, ca un isvor, iar nevoia va fugi departe de tine». (Pilde 6-6-11).

Mâna celor silitori va stăpâni, iar cea lăsătoare va fi birnică. (Id. 12-24).

După aceasta, D-l Dragomir președintele comitetului de fabrică, îndeamnă pe lucrători să dea toată atenția și respectul trimisului I. P. S. Patriarh și mă roagă să transmit că, prețuirea

și părinteasca grijă a Înaltului păstor pentru ei, ostenitori în lucrul civilizației și a ușurinței greutăților acestei vieți, îi obligă la cea mai profundă dragoste de Biserica strămoșească, umil și supus respect de fii duhovnicești ai Patriarhului Țării.

(Din raportul Pr. misionar G. Giurcanu).

PARTEA OFICIALĂ

N O I,

Nicodim, Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei, Patriarh al României și Locțitor al Cesareei Capadochiei.

Având în vedere deciziunea Nr. 114426 din 13 Nov. 1946 a Domnului Ministru de Justiție, comunicată nouă de Ministerul Justiției cu adresa Nr. 114428 din 13 Nov. 1946, prin care d-l Gh. A. Petrescu, procuror la Inalta Curte de Casație și Justiție, a fost delegat consilier juridic al Sf. Patriarhii a Bisericii Ortodoxe Române, spre a lucra la Consiliul Central Bisericesc și la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor,

D E C I D E M :

1. Confirmăm pe data de 15 Nov. 1946 pe d-l Gh. A. Petrescu, în calitate de consilier juridic al Sf. Patriarhii a Bisericii Ortodoxe Române, spre a lucra la Consiliul Central Bisericesc și la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, urmând ca Domnia Sa să îndeplinească această funcțiune concomitent cu atribuțiunile ce le are la Inalta Curte de Casație și Justiție, ca procuror.

2. Aducerea la îndeplinire a acestei decizii se va face de către Secția Administrativă Bisericească a Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor.

Dată de noi prezenta decizie, în reședința Noastră Patriarhală din București, azi 15 Nov. 1946.

Patriarh, (ss) + NICODEM

Secția Administrativă

Se aduce la cunoștință c. preoți că prin Decizia I. P. S. Patriarh, s'a repus în funcțiune comisiile de împăciuire, atât pe lângă fiecare protoierie cât și la Sf. Arhiepiscopie, pentru rezolvarea diferitelor pricini ce s'ar ivi între preoți și popor, preoți între ei și mai cu seamă între preoți și soțiile lor, spre a se în-

lătura astfel divorțurile în rândurile clericilor. Deaceia se interzice preoților a intenta acțiune de divorț în justiție, fără ca mai înainte de aceasta să fi adus la cunoștință Sf. Arhiepiscopii, neînțelegerile dintre ei și soțiile lor. Cei care au făcut acțiuni în justiție fără să fi adus la cunoștință Sf. Mitropolii, vor fi urmăriți și sancționați.

*

Deasemenea se face cunoscut că spre a se veni în ajutorul orfanilor aflați sub îngrijirea Sf. Arhiepiscopii, la acordarea dispenselor de cununii în post, cei în cauză urmează a plăti prin Casieria Sf. Arhiepiscopii un canon în sumă de lei 10.000.

Pentru a se da aceste dispense, c. preoți sunt obligați să îndrumeze din timp pe credincioși la autoritatea bisericească spre a obține aceste aprobări în timp util.

Cu acest prilej se reamintește că dispensele de cununie în post se acordă în timpul postului Crăciunului până la data de 6 Decembrie, în timpul postului Sf. Petru și Pavel, și sub nici un motiv în postul Sf. Marii și a Sf. Paști.

*

Se aduce la cunoștință tuturor c. preoți și cântăreți din eparhie că, valabilitatea actualelor cărți de identitate pe C. F. R., conform adresei Onor. Minister al Cultelor Nr. 65483/946 a fost prelungită până la 31 Ianuarie 1947.

În acelaș timp se aduce la cunoștință că s'a început emiteria nouilor cărți de identitate, călătoriile fiind limitate la 12 pe an și că în vederea emiterii nouilor cărți de identitate trebuie să se înainteze Sf. Arhiepiscopii câte două fotografii, recipisa de plata taxei către C. F. R. și un borderou conform modelului ce se trimite protoierilor.

Formele pentru obținerea nouilor carnete care vor avea valabilitate timp de un an, indiferent de data emiterii, adică pe timpul 1 Ianuarie 1947 — 31 Decembrie 1947, se vor întocmi prin protoierii.

*

Ordin circular către toate Mănăstirile, Protoierii și Parohiile din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.

Se aduce la cunoștință că, în urma propunerii Cons. Eparhial din ședința dela 5 Nov. 1946, I. P. S. Patriarh a aprobat ca monahia Olimpia Gh. Ioan, pe care Sf. Episcopie a Râmnicului Nou Severin, prin ord. Nr. 5491/1945 a înlăturat-o din așezământul monahal dela Ada Kaleh, ca impropriu viețuirii într'un așezământ monahal și care în ultimul timp se aciuse în par. Bumbăcari din Capitală, ori unde s'ar afla să fie trimisă la urma sa.

Posturi vacante de cântăreți și preoți

Se publică concurs de transferare, cu termen legal de 30 zile, pentru ocuparea următoarelor posturi vacante de preoți:

Posturi de preoții parohi din parohiile: Fulga de sus II Prahova, Prot. III Prahova; Cerașu II Prahova, Prot. IV Prahova; Cocorăști Capli Prahova, Prot. II Prahova; Călugăreni II Prahova, Prot. III Prahova; Udrești Prahova, Prot. III Prahova; preoți ajutători la parohiile: Șoimari, Prot. IV Prahova; Comișani Prot. I Dâmbovița; Adormirea Alexandria Prot. III Teleorman; Sf. Treime Giurgiu Prot. I Vlașca; Traian II Prot. I Teleorman.

Concursul se va ține, în ziua de 26 Februarie 1947, la Cancelaria Sf. Mitropolii a Ungro-Vlahiei.

Cererile de transferare, însoțite de actele regulamentare, se vor depune la protoierii respective, în termen. Toate cele venite pe altă cale, sau care nu vor avea actele complete, nu vor fi luate în seamă.

*

Se publică cu termen legal de 15 zile, posturile vacante de cântăreți dela parohiile de mai jos, spre a fi ocupate cu noui titulari:

Biserica Penitenciarul Văcărești — București; parohia Sf. Gheorghe Plevna—Buc.; parohia Bazilescu—Buc.; parohia Bărbătescu Nou—București; parohia Sf. Nicolae Jignița București; Mănăstirea Cotroceni — București; parohia Precupeții Noi — București; parohia Sf. Ștefan Ploești; parohia Sf. Vineri Ploești; parohia Sf. Nicolae Simuleasa Târgoviște; parohia Mărgineni de Jos Prahova; biserica Sf. Constantin și Elena Bitolia — Macedonia; parohia Podeni Noi Prahova; parohia Mățau Muscel; parohia Bălăria Vlașca; parohia Gorneni Vlașca; parohia Cosmești Vlașca; parohia Cetate Teleorman; parohia Belitori II Teleorman; parohia Gura Vulcânii Dâmbovița.

Candidații absolvenți ai școalelor de cântăreți, vor depune cererile și actele la parohiile respective, care cu recomandările consiliului parohial le va înainta Sf. Mitropolii, prin oficiul protopopesc.

SECȚIA ECONOMICĂ

Se apropie sfârșitul exercițiului financiar. Doar două luni ne desparte de exercițiu. Cucernicii Preoți Parohi sunt stăruitor rugați să pregătească din vreme nouile bugete pentru exercițiul 1947/1948, în așa fel ca la data de 1 Mai 1947, toate bugetele să fie verificate și aprobate de Sf. Arhiepiscopie.

Indemnăm pe această cale pe C. Preoți Parohi la ordine și

punctualitate, spre a nu ne pune în situația de a aplica sancțiuni severe.

Profitați de puținul timp ce a mai rămas până la 1 Aprilie spre a întocmi bugetele și gestiunea la zi, cunoscând că se vor aplica pedepse grave tuturor celor ce nu vor întocmi gestiunile la timp.

Pentru exercițiul viitor s'au tipărit noi imprimare, în felul celor de anul trecut, care se găsesc la P. C. Protoierei. Nu mai întrebuințați alt fel de formulare.

Circulara «Indemnuri practice gestionare» tipărită pentru exercițiul 1946/947, care s'a trimis tuturor parohiilor e un prețios colaborator pentru toți. Citiți-o și folosiți-o.

S'au tipărit și trimis registre de pangar noi.

Păstrați-le și operați în ele conform instrucțiunilor de pe prima pagină, pentru a vă conforma unor dispozițiuni legale.

Folosiți organele parohiale, epitropia, Consiliul și adunarea în toate cazurile prevăzute de lege. Nu vă faceți mânuitori de bani spre a nu da loc la suspiciuni și reclamații.

Dorim ca noul exercițiu financiar să înceapă cu mai multă punctualitate, legalitate și exactitate spre binele și cinstea Sf. Biserici și a slujitorilor ei.

Circular Nr. 12.181/1946.

Către toți preoții din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.

COPIE de pe adresa Ministerului de Finanțe Nr. 262.344 înreg. la Nr. 47.881 din 1946, către Ministerul Cultelor.

Referindu-ne la adresa Președinției Consiliului de Miniștri Nr. 11.502/1946, prin care s'a primit adresa Dvs. Nr. 856/1946 și prin care solicitați scutirea impozitului pe epitrahil realizat pe preoți, avem onoare a vă aduce la cunoștință următoarele :

1. Ministerul Finantelor printr'un Decret-Lege în curs, a prevăzut degrevări la impozitul profesional pentru veniturile la care sunt impuși preoți pentru epitrahil, destul de substanțiale.

2. În afară de această degrevare ce vine pe cale de lege toți cei nemulțumiți au deschisă calea apelului sau revizuirii administrative împotriva proceselor verbale de impuneri, dacă se cred îndreptățiți, întrucât impunerile s'au așezat și singura cale legală de a fi modificate nu este decât cea indicată.

p. Director, (ss) *Indesctfrabl,*

Ordin circular Nr. 11.360

Revenind la circularele noastre nr. 4991 din 9 Aprilie și nr. 9700 din 24 August 1946, vă îndatorăm a ne prezenta imediat lucrările de inventariere parohială pe anul 1945/1946 ale tuturor bisericilor și filialelor din Protoierie împreună cu:

1. Recapitulația lor partizi;
2. Recapitulația lor în tabloul administrării și exploatării tuturor bunurilor imobile (fiecare bun parohial aparte);
3. Recapitulația donațiilor parohiale și
4. Indexul-indicatorul alfabetic al parohiilor, filialelor, capelilor, cu numele conducătorilor, — toate în dublu exemplar.

Vă atragem atențiunea că aceste lucrări urmau să ni le depuneți până la 15 Septembrie 1946, conform instrucțiunilor nr. 36292, repetate cu telegrama nr. 46547/1946 ale Ministerului Cultelor, care termen n'a mai fost prelungit și cei întârziați pot fi pasibili să li se aplice chiar sancțiuni din partea on. Minister pentru neexecutarea la timp a ordinelor Sf. Mitropolii.

Transmiteți aceste telegrafic celor în cauză, verificați și recapitulați lucrările ce aveți, să aibă toate actele în 4 ex. conform indicațiunilor din imprimatul trimis de proces-verbal și complectat la toate partidele, coloanele și totalizat.

Raportați de urmare pe răspunderea personală a prea cuc. voastre.

Redacționale

— Revista Glasul Bisericii, în mod obligator, se trimite tuturor preoților și diaconilor din Eparhie.

Abonamentul se va achita prin Protoierii. Costul abonamentului se va anunța în numărul viitor.

— Rugăm pe frații preoți, care voesc să trimită material pentru foițele de propagandă, să-l trimită până la 10 Februarie 1947, dată când se va întruni comisiunea, care va alege materialul ce urmează să fie publicat.

— Rugăm pe frații preoți să trimită dări de seamă asupra rezultatelor excepționale pastorale și misionare din parohie, pentru a putea fi cunoscute și date ca pildă tuturor preoților.

— Din motive tehnice, acest număr se expediază tot pe adresa parohiilor, p. c. parohi fiind îndatorați a distribui câte un exemplar, din cele trimise, fiecărui preot și diacon dela biserică sa. Cântăreților nu li se va da această revistă, cei abonați urmând a primi la vreme, broșuri de propagandă religioasă, așa cum s'a anunțat în numărul trecut referitor la credincioșii abonați.

— Se atrage din nou atenția că abonați la această revistă sunt—in mod obligator—toți preoții—iar dela credincioși nu se vor mai face abonamente; revista luând un caracter strict profesional și oficial.

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETESCĂ PENTRU ÎNVECUVANTAREA ȘI INDRUMAREA
 ÎNALȚ PREZENTULUI PATRIARH NICODIM

Inbite Fete.

Iar noi n'am luat duhul lumii ci duhul cel din Dumnezeu; ca să știm cele ce sunt dela Dumnezeu dăruite nouă. (1. Cor. II, 12).

Noi nebuni suntem pentru Hristos (1. Cor. IV, 10).

Din clipa sfântă și unică în care-ți aduci aminte, cu mâinile încrucișate pe sfânta masă, cu capul plecat sub omoforul arhieresc și cu sufletul străbătut de fiori adânci, ai primit flacăra nestinsă a Sf. Duh, în ființa ta omenească, întreaga ta viață a intrat deodată într'o nouă sferă de influență și preocupări. «Duhul lui Dumnezeu», coborând în însăși esența personalității tale, din acel ceas, e mare forță de orientare, de determinare și de inspirație a vieții și lucrărilor tale. El pătrunzând în viața lăuntrică a preotului expulzează îndată «duhul lumii» și care ducea până aci o existență parazitara în conștiință.

Omul firesc cu cugetul lui lipit de interesele vieții obișnuite trebuie să facă loc omului duhovnicesc, omului cu mintea lui Hristos.

Din nenorocire, foarte mulți din cei ce se împărtășesc de harul luminat al preoției celei sfinte, nu-și lămuresc din bună vreme atitudinile vieții lor spirituale și iată, vezi continuând să trăiască în conștiința preotului și acel «duh al lumii» care strâmtorează progresiv poziția duhului lui Dumnezeu.

Acest compromis spiritual, neisbutit totuși, al vieții lăuntrice a preotului, acest echivoc moral care-i torturează adesea conștiința până la disperare, este pricina mai tuturor neizbânzilor muncii și ostenelelor preoțești.

A dovedi mentalitate seculară și după hirotonie e semn sau de medioeritate spirituală sau de fariseism.

După hirotonie noi ar trebui să avem aceeași conștiință pe care o are Sf. Apostol Pavel când mărturisește: «eu n'am judecat a ști ceva întru voi, fără numai pre Iisus Hristos și pre Acesta răstignit» (I Cor. II, 2).

O singură competență ni se cere, singură și valabilă: aceea

a vieții spirituale, și ea propovăduiește «Întru arătarea duhului și a puterii».

Preotul care a eliminat din ființa lui «duhul lumii» dobândește înțelepciunea lui Dumnezeu, ea îi descopere toate tainele vieții și toate darurile cu care Sfântul Duh poate rodi viața și lucrarea unui apostol adevărat.

Cum se arată însă «Duhul lui Dumnezeu» în viața ta, când tu arareori și numai în silă cercetezi sfintele cărți, când ceasuri de reculegere în haosul hărțușilor zilnice nu ți-ai ales, când rugăciunea ta pare mai mult un record al vitezii și al absenței spirituale, când numai antereul și odăjdiile te deosebesc de ceilalți oameni, când ritmul vieții tale nu e ritmul unei mari pasiuni de cât mai multă spiritualitate, în sfârșit când tu nu te ridici prin nici un relief spiritual, prin nici un avânt și prin nici o idealitate, peste nivelul mediocrității și quasi-inconștienței multimei căreia ești chemat totuși să-i fii dascăl și duhovnic chip de desăvârșire și pildă de cinste și urmare?...

Preotul care nu este «nebul pentru Hristos» nu este preot la înălțimea la care l-au visat apostolii și martirii și toate generațiile de creștini dorind cu aprindere de sporul duhovniceștilor bunătăți ale vieții.

Iar a fi «nebul pentru Hristos», însemnează a fi ajuns la conștiința că înțelepciunea lumii acesteia este «nebulie» și că numai renunțând la această nebulie poți concentra toate puterile gândului și voinții tale în sfântul entuziasm de a te jertfi pentru biruința lui Hristos în conștiința și în fapta lumii — de a te jertfi, jertfindu-ți idoli tăi mai mari sau mai mici și cărora le împlinești atâtea gesturi, jertfindu-ți și anumite comodități ale vieții, care te moleșesc și te fac insensibil la suferința altora, jertfindu-ți toate splendidele inutilități cu care îți decorezi persoana și viața ta, cu slobod și îndrăsnet, să mergi fără povară de griji și fără chin de patimi pentru izbăvirea lumii de cei ce n'o izbăvesc pentru că n'o iubesc nici pe ea nici pe cei ce vor să o mântuiască.

Numai nebunul pentru Hristos poate intimida păcatul care robește azi atâtea vieți.

Lui nu-i e frică de prigoană, de dispreț și de moarte. El știe că lumea acestui veac îl scoate «ca pe un gunoiu» ea nu este capabilă să pretuiască valorile vieții spirituale — ea trăește în vizibil și în clipă, dar știe în acelaș timp că orice laudă și aprobare venită din partea ei, înseamnă că el sau a apostasiat sau a făcut poate fără să-și dea seama, vreo tranșacție cu ea.

Ocara, persecuția și hula sunt tot atâtea mijloace de verificare a unui apostolat sincer și entuziast. Pe semii apostoli nu-i nărgonește și nu-i hulește nimeni. Dinpotrivă. Lumea se îngrijește cu ei, pentrucă nu prezintă nici o primejdie pentru apucăturile ei — ei nu controlează pe nimeni, nu critică, și nu predică nimănui penitența. Indulgența lor, mai bine zis complicitatea lor e interpretată ca dovadă de educație aleasă, de eleganță, de distincție socială.

N'ai cunoscut preoți care erau adorați de mulțime nu pentru virtuțile lor, ci pentru laxitatea moravurilor lor? Și n'ai cunoscut deasemenea preoți care au devenit odioși prin sinceritatea lor și pentru că n'au menajat anumite păcate și anumite susceptibilități păgânești din jurul lor.

Preotului iubit de toată lumea, cu siguranță Sf. Apostol Pavel ar avea să-i impute mari slăbiciuni. Oricât de mult tact pastoral ar avea un preot, eminent din punct de vedere al râvnei sale preoțești, e cu neputință să nu-și creeze dușmani. Intransigența lui morală provoacă adevărate coaliții împotriva lui. Calomnia e arma cea mai des întrebuințată. Preotul concesiv, mios care vorbește tuturor pe plac și satisface atâtea capricii credincioșilor săi, trăește, e drept liniștit, dar obștea stă pe loc în ce privește viața ei spirituală.

Preotul pentru care «nebulia pentru Hristos» e vorbă de clacă, poate prospera în ce privește viața lui economică politică și socială, dar nu e «părinte» al credincioșilor săi. Părintele nu face, nu se face că nu vede, nu aude și nu știe de păcatele fiilor săi, ci cu muștrare aspră cearcă să-i abată dela ele — oricât de mult s'ar mânîia cel certat. Hulească-te azi cât vrea păcătosul, iubitul meu tu știi că ai lucrat potrivit voiei lui Dumnezeu. Așteaptă! Măine hulitorul de azi îndreptându-se te va binecuvânta.

Iubitul meu frate, cât de mult ași dori să nu desprețuiască lumea.

Atunci ar fi mai aproape Impărăția lui Dumnezeu de noi. Ți se pare ciudat — nu-i așa?.. Da. — ! Nu, desigur, pentru păcatele noastre ci pentru virtuțile noastre. Azi mulți ne urăsc și ne ocolesc; unii fără motiv serios, alții însă pentru că nu ne mai pot suferi falsitatea vieții noastre și atâtea fățărnicii profesionale cu care ne-am deprins.

Când m'ași ști urât pentru desăvârșirile vieții mele, ași fi sigur că nu m'am făcut vinovat față de Evanghelia lui Hristos.

«Căutăm oare, oamenilor să plăcem? De am plăcea oamenilor n'am fi slugi lui Hristos» (Gal. 1, 10).

«Deaceaia nu te mira, fratele meu, de te urăște pe tine lumea» (I Ioan III, 13.), că tu «n'ai luat duhul lumii ci duhul cel din Dumnezeu».

Frate iubit, TEOFIL.

«Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun viața își pune pentru oile sale... Eu sunt păstorul cel bun și cunosc oile mele și ale mele mă cunosc pe mine. (Ioan X, 11, 14).

Păstorului se cuvine să fie fără prihană, ca un iconom al lui Dumnezeu, nu de capul lui, nu grabnic la mânia, nu dat la băutura, nebătăuș, nepoftitor de câștig urît, ci primitor de oaspeți, iubitor de bine, drept, cuvios, înfrânat, ținându-se de cuvântul cel credincios la învățătura cea sănătoasă și să răfuiască pe protivnici, (Tit I, 7-9)».

Predica

Dintru începutul Mântuitorului a răspândit dumnezeiasca Sa învățătură prin predică. Doctrina și morala «legii celei nouă», Domnul Iisus le-a sintetizat în celebra predică de pe muntele Măslinilor. Iar când a trimis Domnul pe apostolii Săi în lume, tot predica le-a recomandat-o, zicându-le: «Mergând învățați toate neamurile...». Deci predicarea Cuvântului lui Dumnezeu este o categorică poruncă, pe care sfinții apostoli și ucenicii lor au împlinit-o ca pe o elementară datorie a sfintei lor misiuni. Acesta este înțelesul cuvintelor marelui apostol al neamurilor: «dacă vestesc Evanghelia n'am cu ce să mă laud, căci aceasta este datoria mea de nevoie și vai de mine de nu o voi vesti» (I Cor. 9,16). Despre grija și zelul cu care sfinții apostoli împlineau porunca predicării Sfânta Scriptură spune că ei «în toate zilele, în biserică și pe acasă, nu încetau a învăța și a binevesti pe Iisus Hristos». (Fapte 5, 42).

În mersul său biruitor, creștinismul a avut de întâmpinat adeseori greutăți mari și predica întotdeauna a corespuns unor nevoi dogmatice, sau morale. În atari împrejurări predicatorii au trebuit să dovedească o râvnă mai mare și un curaj deosebit.

Ei, slujitorii bisericii, pătrunși de importanța și răspunderea misiunii, pe lângă datoria de a instrui pe credincioși, trebuia în acelaș timp să combată cu energie și cu competență ereziile și păcatul. Pentru ceice se vor distinge în această osteneală sf. apostol Pavel face mențiune specială în prima lui scrisoare către Timotei: «Preoții ceice cârmuesc bine, să se învrednicească de îndoită cinste, mai ales ceice se ostenesc cu propovăduirea și învățarea» (5, 17).

Din primele zile ale creștinismului chiar împotrivorii Crucii și-au dat seama de marele rol al predicii creștine. Ură și vrășmășie mare au stârnit primele predici apostolice, dar nemuritorii ambasadori ai lui Iisus au înfruntat vitejește toate primejdiile. Amintim aci că dupăce Petru și Ioan, în numele lui Iisus, au tămăduit pe ologul dela poarta templului, au fost prinși și duși la căpeteniile preoților, în fața cărora Petru, senin și fără frică, a rostit o predică de așa efect, că și-au zis ascultătorii: «ca să nu se mai lățească aceasta (învățătura despre Iisus) în popor, să le poruncim (apostolilor) cu strășnicie să nu mai vorbească, nici să nu mai învețe în numele lui Iisus». (Fapte 4, 17-18). Această amenințare nu numai că n'a descurajat pe sfinții apostoli, dar chiar umilii lor ucenici au răspuns rugându-se lui Dumnezeu: «și acum Doamne, privește la amenințările lor și dă robilor tăi să grăiască cuvântul Tău cu toată îndrăzneala, și apostolii mărturiseau cu putere mare». (F. 4, 29-33).

Ci vremea de acum pretinde preoțimei să stea dârză în fața stihilor acestui veac pătat prea mult de sânge. Și credem că predicatorii noștri vor marca onorabil trecerea lor prin vieța acestor timpuri nestatornice, când gloria și decadența se succed într'un ritm uluitor.

Implinind o lucrare așa de sfântă, predicatorii să ia bine aminte că îndrăzneala cu care ei trebuie să combată întunecul și păcatul, nu cumva să fie umbrită de duhul mândriei. Niciunul dintre noi să nu uite că puterea care lucrează este darul lui Dumnezeu, nu știința, sau talentul cuiva. Smerenia predicatorului va face ca vorbirea lui să fie cuceritoare. O conștiință vie ortodoxă nu se poate forma decât prin catehizare îndelungată și sistematică. Predica dogmatică este desigur o lucrare dificilă, dar fără ea nu se poate concepe instrucție religioasă. Păstorul hotărît s'o ia în piept cu greul va simți nevoia contactului permanent cu cartea teologică, nu mai vorbim de biblie, cartea lui de căpătâi. Pentruca predica să aibă efectul urmărit ea trebuie să fie fructul unei pregătiri serioase. Apariția predicatorului pe amvon, nepregătit, ar dovedi lipsă de respect pentru sfințenia lucrului în sine, precum și față de ascultători. Improvizatiile ușoare, plâsmuiri neunitare, sunt pierdere de vreme cu efect nul și lamentabil.

Din modestie, sau dintr'un exagerat bun simț, unii preoți considerându-se netalentați, își subevaluează propria valoare și nu se mai ostenesc cu predica. Dar datoria de a predica nu apasă numai pe excepțiile fericite, ci pe noi toți, pe mulțimea tuturor păstorilor. Taina succesului constă în a ști bine ce ai de spus și în a-ți coordona logic și armonios ideile. Socrate a știut ce spune când a zis: «omenes in eo quod seirent satis esse eloquentes». Ci pregătirea bună nu poate fi deplină fără o caldă rugăciune către Părintele luminilor. Duhul Adevărului trebuie invocat cu nădejde și cu credință de preotul care s'a legat să poarte în lume «Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu». (Efeseni 6, 17). Sfântul apostol Pavel atât de mult simțea nevoia rugăciunii pentru izbânda predicării sale, că și pe alții îi implora să se roage pentru dânsul: «Rugați-vă și pentru mine, ca să mi se dea cuvânt, ca cu buzele mele să vestesc pe față și cu îndrăzneală taina evangheliei». Efeseni 6, 19.

Preotul GH. C. DICULESCU
Bis. Popa Nan, București,

„Toate limbile omenesti și ingerești de le-aș vorbi, dacă nu am dragoste, m'am făcut aramă sunătoare și chimbăla gălăgios“. (I Corinteni, XIII, 1).

Onoarea și cinstea Catehetului

Suprema dorință a Domnului Hristos, exprimată cu caracter testamentar către Sfinții Aostoli, înainte de înălțarea la ceruri, de a merge să învețe toate neamurile și să facă ucenici ai Evangheliei. (Matei XXVIII, 18-20), a fost luată la inimă de către dumnezeieștii trimiși, întăriți prin adevăr și har. Dovadă a fost activitatea plină de zel și de izbândă, inaugurată chiar în ziua pogorîrii Sf. Duh, așa cum ne istorisește cartea Faptele Apostolilor, din primele capitole. Epistolele apostolice ne redau în scris o parte prea mică din convingerea, zelul, evlavia și mai ales dragostea mare, cu care lucrau Sfinții Apostoli pe această lature. Iar restul literaturii catehetice a Părinților Apostolici, a marilor Cateheți ai veacurilor creștine primare și mai ales a Sfinților Părinți ai Ortodoxiei, vine să confirme importanța, pe care Biserica creștină primară a dat-o catehizării și catehumenatului. Din aprecierea deosebită, pe care Sfântul Ioan Hrisostom și Sfântul Grigorie Teologul o acordase în rolul preotului, pe acela de a învăța și a fi un bun educator de suflete creștine, găseau motive de a ezita primirea tainei Sacerdoțului creștin. Știința științelor și arta artelor este aceea, de a educa bine pe om, ființa cea mai deosebită și mai complicată, scria Sfântul Grigorie Teologul. Iar exercitarea misiunii de a învăța o ridică la prestigiul săvârșirii unei cine spirituale, care trebuie săvârșită cu toată curățenia și pregătirea, având o răspundere deosebită înaintea lui Dumnezeu. Numai așa se poate explica radierea Creștinismului în suflete de mărturisitori și martiri, sub puterea nimicitoare a persecuțiilor împăraților păgâni, sub care au primit suprema jertfă și mulți dintre Cateheți.

Iată de ce un Pressensé, în descrierea vieții bisericesti, religioase și morale, a creștinilor din primele veacuri, omagiază catehumenatul, ca cea mai importantă instituție, din toate vechile instituții ale Bisericii creștine. Numai grație acestei râvne deosebite a slujitorilor Bisericii, în misiunea de a instrui și a educa sufletele în cele creștinești, semințele cele curate ale Evangheliei creștine au răsărit în suflete de fii ai națiunilor celor trei continente vecine, încă din primele veacuri, purtate, din cetatea Ierusalimului până departe în centrele din Europa apuseană. Și numai acestei griji deosebite, neghina ereziilor creștine a putut fi îndepărtată la vreme pentru a nu invadea grâul cel curat al Evangheliei creștine. Sub puterea binefăcătoare a învățaturii creștine, Bizanțul creștin de odinioară, înainte de ocuparea Turcilor, a încurajat toate științele, pentru a se ajunge la Universitatea creștină ortodoxă, în frunte cu marii Teologi ortodoksi și marii oameni de știință ai vremii. Istoria pedagogiei

generale mărturisește documentat acest adevăr. După cum toate mișcările spirituale din Apus, — Umanismul, Renașterea și Reforma, — s'au realizat sub influența lentă și treptată a operilor teologice venite împreună cu teologii ortodoksi, refugiați din Bizanț în veacul XV, cari purtau concepția catehetică a Ortodoxiei.

Biserica ortodoxă română prin zelul, convingerea și strădania marilor Cateheți, din toate treptele ierarhice, dela marii Ierarhi și până la tinerii dieci și chiar dascăli de strană, grație concepției catehetice a Ortodoxiei, a înscris cel mai frumos capitol în viața spirituală a Neamului Românesc. Ce ar rămâne istoria Bisericii ortodoxe române fără meritul de a fi întemeiat școala românească, de la cursul primar până la Universitate, de a fi dat primele manuscrise și tipărituri românești, de a fi stimulat, sprijinit și perfecționat limba românească în scrierile tipărite, în traduceri în cult, în școală și în toată cultura noastră națională? Cuvântul lui Dumnezeu în Biserică și în Școală trebuia să răsunе în suflete, în graiul Neamului, după cuvintele Sfântului Apostol Pavel (I Corinteni XIV, 19). Strădania traducerilor și tipăriturilor românești din partea unor mari Ierarhi, ca Teofil și Ștefan, Antim Ivireanul și Damaschin al Râmnicului și mai apoi Grigorie IV Dascălul în Țara Românească, — Varlaam și Dosofteiu, Iacob Stamati și Veniamin Costachi în Moldova; — Simion Ștefan și Sava Brancovici și mai apoi Andreiu Șaguna în Ardeal, — a constituit pietre de temelie la edificiul limbii și culturii noastre românești. Spiritul concepției catehetice ortodoxe a lucrat mult pe acest teren.

• Inșăși pedagogia în tânara școală românească a primit binefacerile metodice ale spiritului educativ creștin al concepției catehetice ortodoxe. Și nu-i de mirare, când și astăzi filosofii și pedagogii rămân în admirația operii superioare de pedagogie creștină «Pedagogul», a lui Clement Alexandrinul, catehet distins, bun teolog și filosof erudit. Fiindcă în fondul acestei opere se oglindesc principiile eterne superioare ale Mântuitorului Hristos. Astfel pe la începutul veacului XVIII aflăm pe Nichifor Mitropolitul la Iași, stabilind obligativitatea învățământului, copiii prostimei să meargă să învețe carte, adică învățături creștinești, situație pe care istoria pedagogiei n'o află nici în țările apusene. Iar istoria pedagogiei românești n'a putut consacra cu minte mai ales în îndrumările pedagogice ale școlii românești, pe nici un pedagog mirean, ca pe Mitropolitul Iacob Stamati, pe care-l supranumește Pestalozzi al României. Și pe drept cuvânt. Pentrucă dacă sufletește ar fi pregătit numai pe tânărul, viitorul Mitropolit Veniamin Costachi și totuși ar fi fost foarte mult. Dar Mitropolitul Iacob Samati a fost acel ce a dirijat curentele binefăcătoare în învățământul apusean, ce trecuse prin etajele Umanismului, Renașterii și Reformei, după influența Bizanțului creștin de altă dată, pentru a le readapta la spiritul și situația școlii românești, călăuzită de concepția

catehetică ortodoxă. Nu este locul să arătăm ce a făcut Mitropolitul Veniamin Costachi pentru școala românească în Moldova, pregătind prin studii în străinătate pe fiul protopopului Lazăr, tânărul Gheorghe Asachi, coloana învățământului universitar de la Iași, ca și pe atâția alții, cu care a întemeiat școli românești de toate gradele. Cine nu recunoaște în profesorul de Teologie și arhidiaconul Gheorghe Lazăr, întemeietorul Universității din București, pe care istoria pedagogiei la români l-a caracterizat pedagogul ce egalează pe marcele pedagog creștin Comenius din Apus? Dar Biserica ortodoxă română nu poate să uite prestigiul pedagogic creștin, de care s'a bucurat un slujitor al său, dascăl și educator, căruia s'a consacrat pentru totdeauna de Neamul Românesc meritata recunoștință. «Precum Hristos pe Lazăr din morți a înviat, așa tu România din somn ai deșteptat». Dar la aceste nume ilustre de pedagogi creștini se adaugă, precum știm nume alese, ca al lui Dimitrie Țichindeal, preot și învățător în satul natal din Banat, supranumit de Mihail Eminescu «Gură de aur» al Neamului. Și nume ilustre de cateheți distinși în școala românească sunt multe, multe.

Cine putea să observe în ultima vreme, că în școala românească lipsește aluatul, care să-i dea frământăturii educative spirituale a copiilor, acel ferment creștin, pe care l-a avut odinioară și a cărui lipsă era adânc simțită? Numai un suflet de dascăl și educator ales, care să cunoască, nu numai istoria Neamului românesc și a învățământului românesc, dar și istoria Bisericii românești și a vieții religioase a Românilor. Și acela a fost precum se poate ști, nu numai din operele publicate în aceste direcții, dar și din sesizarea la vreme a fenomenului spiritual al școlii românești, marele dascăl al neamului, profesorul Nicolae Iorga. Ca istoric mare al lumii întregi și ca acel ce era pe deplin conștient de contribuția Bisericii ortodoxe române pentru sănătatea morală a culturii românești în genere și a școlii românești în special, pe când a fost Ministru al Instrucțiunii publice și al cultelor, s'a gândit serios la reîncadrarea firului istoric dintre Biserică și Școala românească. Deși în școala primară figura și Religia în programa analitică, predarea se făcea exclusiv de membrii corpului didactic primar, Preotul fiind lăsat numai pentru ritualul sfeștaniei la începutul anului școlar.

Pentru toate aceste considerațiuni și în respectul canonic forul superior al Bisericii ortodoxe române, precum ne mărturișează cronica parlamentară din anul 1932 (Monitorul oficial Nr. 69), profesorul Nicolae Iorga își exprima convingerile în această temă prin următoarea confesiune parlamentară: „Eu am fost la Sfântul Sinod și mi-am permis să atrag atențiunea Sfântului Sinod asupra datorei sale de a crea pretutindeni un sentiment religios. Sfântul Sinod este păzitorul dogmei, dar în acelaș timp Sfântul Sinod, cap al întregii Biserici, are datoria de

a creia în țară acel sentiment religios, care este strâns legat de sentimentul moral. Și atunci de la Sfântul Sinod a venit această sugestie: ce ar fi, dacă am introduce un învățământ religios și în școala primară? Eu nu știu ce a înțeles Sfântul Sinod, dar ce am înțeles eu, pot să vă spun. Și cred că nu poate fi o formulare mai precisă decât aceasta, care se cuprinde în cele câteva rânduri din expunerea de motive. Ce cer eu aici? „Învățământul religios, în școala primară chiar, este în aceste timpuri, când morală laică se dovedește incapabilă, de a da chiagul sufletesc societății, o necesitate de neînlăturat“. În faza unei asemenea expuneri de motive s'a formulat un articol special al legii învățământului primar: Învățământul religios moral este obligatoriu. Materia de studiu și programa acestui învățământ, vor fi studiate de Sf. Sinod pentru Biserica ortodoxă română, iar pentru celelalte confesiuni de autoritățile superioare religioase respective, în ambele cazuri în înțelegere cu Ministerul Instrucțiunii. Se predă în localul Școalei, în două ore pe săptămână, în fiecare clasă sau divizie și în mod gratuit de preotul parohiei... Controlul învățământului religios, se va face pe lângă organele de control ale Ministerului Instrucțiunii, de autoritatea bisericească respectivă. Predarea învățământului religios și moral în mod gratuit de către eclesiastici, constituie o parte esențială a misiunii lor pastorale; neîndeplinirea sau neglijarea acestor datorii, atrage după sine sancțiuni. Ministerul va aduce la cunoștința autorităților superioare bisericești, abaterile dela aceste îndatoriri, pentru a lua măsuri disciplinare în contra preoților vinovați, în conformitate cu regulamentul pentru procedura instanțelor bisericești“. Nu din dragostea pentru credința strămoșească, din convingerea pentru puterea binefăcătoare a unui puternic sentiment religios în sufletele copiilor, din aprecierea pedagogică a unei temeinice educații morale creștine a miilor și milioanele de copii ai țării noastre, făcea marele dascăl al neamului, toate aceste apropieri ale Preotului-Catehet de Sufletul școlii primare? Ceva mai mult în acel parlament și un distins profesor universitar de filosofie a ținut să adauge: „Biserica aduce cu sine elementul de mister, care este foarte important în educația religioasă"... Fapt pe care l'au apreciat toți marii pedagogi ai lumii și-l recunosc și colegii noștri, membrii ai corpului didactic primar. Aceste aprecieri și considerațiuni venite din afară, pot vorbi enorm de mult conștiinței Cateheților noștri!

Dar vestea enorm de îmbucurătoare pentru Cateheții noștri, căora legiuitorii din trecut le-au acordat o așa de mare onoare, cinstire și încredere morală, este aceea că Onoratul Guvern al Statului Român de astăzi, apreciind rolul și roadele strădaniei Preotului-Catehet în Școala primară, ca educator religios moral, prevede o salarizare specială prin noul Statut al funcționarilor publici, după cum se poate vedea la art. 133: „Preoți ce predau religia în învățământul primar sau suprapri-

mar, vor primi coeficientul de învățător provizoriu“. Prin urmare, nu numai că drepturile religioase morale câștigate pentru Preotul Catehet în școala primară și supraprimară sunt asigurate și respectate întru totul, dar sunt distinse și pe calea unei demne recompense. Chiar dacă această diferență de remunerare n'ar fi mare, le asigură și mai mult legalitatea Preotului Catehet în școala primară.

Nu este locul să apreciem și să spunem modul cum au răspuns o mare majoritate a fraților noștri Cateheți, la o asemenea chemare. Ne întrebăm ce ar fi putut face în asemenea împrejurări, Sfântul Apostol Pavel, ori suflete de mari Cateheți, ca un Clement Alexandrinul, un Panten, un Origen, ori Sfinții Părinți ca Ioan Hrisostom, Grigorie de Nissa, al Ierusalimului? Nu să dăm noi cea mai sfântă și mai nobilă parte a misiunii noastre? Oare preoția se reduce la ritualul remunerat? Ce diferență mai rămâne între fariseii și cărturarii jertfei Vechiului Testament și între noi? Vrem să spunem că dascălul Nicolae Iorga n'avea dreptate, când își rezuma atâtea nădejdi în sufletele noastre de educatori creștini ai fiilor Neamului? Ar fi prea trist ca preocupările materialiste ale epocii, pe care o trăim, să ne despartă de continuitatea prestigiului sacerdotal și pedagogic creștin al predecesorilor noștri, din trecutul Bisericii ortodoxe române și al Bisericii creștine primare!

Iubite frate Catehet, să nu te mânănească asemenea frățești comunicări. Fiindcă neprezentarea noastră la această nobilă chemare, nu este ocolirea unei circulări administrative-bisericești, ci este lipsă de credință și de evlavie pentru porunca Domnului Hristos și o dezertare lașă de la esențialul sacerdoțiului nostru ortodox. Este o vădită verificare a vocației și a conștiinței noastre de preoție. Și este bine, fie să lăsăm locul altora, fie să ne ridicăm la vreme cărbunii aprinși, pe care singuri ni-i așezăm pe cap în fața supremei judecăți a Domnului Hristos, care ne va cere seama ca Judecător, iar nu ca Indrumător, cum ne-a trimis. Iți cer iertare, că spun adevărul și pentru frăția ta și pentru mine! Dar acesta este adevărul.

Fratele tău: CATEHET.

«Așa grăește Domnul Dumnezeu: Vai de păstorii lui Israil, care s'au păstorit pe ei înșiși! Păstorii nu trebuiau ei oare să păstorească turma?»

Dar voi ați mâncat grăsimea și cu lâna v'ați îmbrăcat; oile cele grase le-ați junghiat, iar turma n'ați păscut-o. Pe cele slabe nu le-ați întărit, oaia bolnavă n'ați lecuit-o și pe cea rănită n'ați legat-o; pe cea rătăcită n'ați întors-o și pe cea perdută n'ați căutat-o. (Iezechil XXXIV, 2-4)».

Obligațiile Statului Român față de mănăstiri și viețuitorii lor.

După apariția noului Statut al Funcționarilor Publici s'ua făcut încadrările funcționarilor Statului și slujitorilor Bisericii de toate gradele; numai călugării și călugărițele, nefiind prevăzuți în tabelele de salarizare, rămân să fie puși în bugetul Statului ca și până acum la un fond special, care trebuie să fie corespunzător greutăților timpurilor de față. Această obligație a Statului datează dela secularizarea averilor mănăstirești, căci în decretul de secularizare Nr. 4381, publicat în Monitorul Oficial Nr. 68 din 10 Iunie 1859 se dispune:

„Să se întocmească bugete suficiente pentru monastiri din veniturile averilor secularizate, atât pentru întreținerea monastirilor și a așezămintelor culturale ale lor, cât și pentru întreținerea călugărilor... Ministerul Cultelor va avea pururea grija de toate acestea, ca să nu se atingă actele ctitoricești ale fondatorilor“.

Statul Român deci nu se poate plânge că dă din al său, mai ales că averile bisericesti împărțite la țărani au fost răscumpărate de aceștia cu bani. Chiar cele 2.500.000 ha. pădure, pe care Statul le deține azi, au fost averi bisericesti.

După cum vedem numai respectul actelor ctitoricești a condus la redactarea Decretului Domnesc al lui Vodă-Cuza. Dealtfel acele acte cuprind și dispozițiuni testamentare lăsate cu limbă de moarte, **cu jurământ și blestem greu pentru cine le va atinge.**

Exemple sunt destule pentru a pricepe că acele dispozițiuni cu blesteme nu sunt vorbe goale!

Iată un exemplu dintr'o mie:

Secretarul Comisiunii de inventarierea averilor Mănăstirii Neamț, a fost un oarecare, al cărui fiu, ajuns președinte al unei instituții de seamă, a venit într'o bună zi la Mănăstire. Era un domn destul de respectabil, cu barbă mare, dar foarte indispus și oftând din când în când, dorea să-l vadă pe stareț să-i vorbească pentru a se ușura de greutatea ce-i apăsa sufletul.

Prezentându-se starețului, care l-a primit după cum se cuvenea, n-a încetat să ofteze, fapt care l-a făcut pe egumenul mănăstirii să-l întâmpine cu întrebarea de ce este așa de abătut.

Răspunsul a fost scurt și cuprinzător:

— Tatăl meu a fost secretarul Comisiunii de inventarierea averilor mănăstirii și poate s'o fi mănjit atunci cu ceva pe mâni, căci a murit nebun. Simt că și cu mine nu se petrece ceva bun.

Deaceea m-am hotărît să merg în străinătate, la o casă de sănătate, să nu mă apuce boala pe drumuri».

Egumenul care i-a ascultat plângerea, povestind această scenă sguuitoare a adăogat:

— După un an acest om a fost adus în țară mort. Murise nebun la acea casă de sănătate!

Gestul domnesc și înțelept al Domnitorului Alexandru Ioan I. Cuza, de a înscrie în Decretul său Domnesc o obligație a Statului Român față de mănăstiri și viețuitorii lor, ne amintește de alt gest domnesc al Impăratului Austriei, care după luarea Bucovinei a cerut lămuriri celor cari voiau să pună mâna pe averile mănăstirești de acolo. Și când i s'au prezentat documentele a zis, — apărându-se cu amândouă mâinile: «Mie nu-mi trebuie blesteme» și a poruncit să se înființeze fondul religionar, prin care toate bunurile mănăstirești din Bucovina au fost lăsate în folosul Bisericii bucovinene.

Călugării și călugărițele să fie liniștiți, că îmbunătățirea soartei lor nu va fi neglijată din partea Statului, pentru că Decretul Domnesc al Domnitorului Unirii Principatelor Române, citat mai sus, impune obligații care nu pot fi trecute cu vederea.

Pr. AL. N. CONSTANTINESCU

Redacționale

Se aduce la cunoștința P. C. Preoți și diaconii din cuprinsul acestei Eparhii că sunt de drept abonați ai acestei reviste. Din eroare pe luna Ianuarie nu s'a expedit Nr. 1 de cât într'un singur exemplar pentru paroh. Incepând cu acest număr revista se trimite fiecărui cleric în parte și s'a pus și numărul lipsă de pe luna Ianuarie.

Avându-se în vedere costul tiparului și prețul ridicat al hârtiei, abonamentul la revistă pentru anul 1947, este de lei 60.000.

Cei ce vor achita abonamentul la începutul anului vor fi scutiți de eventualele majorări ale abonamentului ce pot surveni în cursul anului din cauza prețului hârtiei și tiparului.

Achitarea abonamentului se va face la protoierie cât mai urgent posibil, pentru a beneficia de avantajele arătate mai sus.

Pentru o cât mai bună catehizare a poporului

Aceasta este munca pastorală-misionară care s'a pus pe umerii fiecărui preot din Eparhia noastră pentru a o depune cu toată stăruința în parohia sa. Dacă enoriașii noștri stau departe de Hristos, Evanghelia sa, Biserica, tainile și slujbele sale, dacă datoriile creștinești și le fac foarte rar, aceasta se datorește și faptului că nu le cunosc, necunoscându-le nu le iubesc și deaceia stau departe. Prima îndatorire pe care Mântuitorul ne-o pune pe umeri este de a învăța pe enoriașii noștri. «Merghând învățați toate neamurile». Aceasta se poate face prin catehizarea și evanghelizarea lor.

Cine este chemat la această muncă? — preotul — pentru ca s'o ducă la bun sfârșit, acesta trebuie să fie înzestrat în domeniul moral cu o voință energetică și insistentă, căci numai așa poate să fie stăpânul Judecăților, acțiunilor, gândurilor și chiar al imaginației sale. Să se gândească mereu la cuvintele Mântuitorului «voi sunteți sarea pământului și lumina lumii». (Matei 5-13-14). În domeniul pastoral să aibă mereu în vedere cuvintele «păstorul cel bun își dă viața pentru oi». (Luca 15) «din mâinile voastre voi cere sufletele lor» dar mai ales odată pe lună măcar să cetească din Sf. prooroc Iezechiel cap. 34-1-6, «vai de păstorii cari se pasc pe ei înșiși. Nu trebuie păstorii să pască turma? Voi mâncați grăsimile, vă îmbrăcați cu lână, tăiați ce este gras, dar nu pașteți oile. Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită, n'aduceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asprime. Astfel ele s'au risipit pentrucă nu aveau păstor, au ajuns prada tuturor fiarelor câmpului și s'au risipit.

Sau cum sfătuește Sf. Apostol Petru, «păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră, nu de silă ci de bună voie, după vocea lui Dumnezeu, nu pentru un câștig mârșav ci cu lepădare de sine».

Trebuie să aibă dragostea de foc pentru Hristos, așa cum au avut-o Sf. Apostoli, toți sfinții părinți și sfinții în general. «Și eu voi cheltui bucuros din ale mele și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre (II. Cap. 12-15). Sau cum zice în altă parte tot același Sf. Apostol. «Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos, necazul, sau strâmtoarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau robia? (Romani 8-35-36).

Mai trebuie să aibă credință, știința și puterea pentru a învinge orice necaz și orice primejdie.

Cu un preot înarmat cu aceste arme poți porni la munca

aceasta ce ni s'a pus pe umeri pentru binele enoriașilor noștri și mai ales pentru al nostru păstorilor sufletești.

Acest preot va învinge: nepăsarea și indiferența față de misiunea lui, necazul, greutatea și povara familiei, lumea aceasta cu toate păcatele ei și va porni la muncă. Dar ce trebuie pentru ca să-l scoatem pe preot din piroteala în care se află poate, și să-i înarmăm sufletul cu armele arătate mai sus? După a mea umilă părere cred: a) luat din când în când din mijlocul parohiei, apropiat mai mult de autoritate la conferințele și consfătuirile preoțești pe cercuri cel puțin de 1-2 protoerii, sau pe județ, b) retragerile în mănăstiri pentru post, rugăciune, meditații și studierea diferitelor probleme misionare-pastorale sub conducerea profesorilor de teologie, sfințiilor arhieriei și a preoților pătrunși de acest spirit. c) venirea în contact cât mai des cu preoții și bisericile în cari se desfășoară din plin această muncă d) O literatură de entuziasmare a acestui spirit.

Luând contact cu toate acestea preotul ar veni de aci foarte mult întremat sufletește pentru a duce în parohia sa munca pastorală-misionară și mai ales pentru a învinge toate piedicile cari i se pun în cale.

Ceiace face ca munca noastră să nu-și ajungă scopul propus este și faptul că într'o parohie de câteva sute de familii înțelegem să pornim singuri. Dela începutul muncii de evanghelizare și catehizare îmi spunea un frate preot: «Am anunțat în biserică Duminică, începerea ședințelor de catehizare. Prima a venit o babă, la a doua Duminică n'a venit nimeni.

Dacă cercetăm munca Mântuitorului și a Sf. Apostoli pentru răspândirea Sf. Evanghelii, vom vedea că n'au lucrat singuri.

Mântuitorul își alege pentru aceasta 12 apostoli și 70 de ucenici. (Matei 10-1-15). (Luca 10-1-10). Iosif din Arimateia și Nicodim. (Ioan 19-38-42). Femeile mironosițe și alții. Sf. Apostol Pavel are, în fiecare oraș unde înființează centre creștine, ucenici creștini care-l ajută la aceasta.

În epistola către Romani găsim pe Fevim, Priscila și Achila, Maria, Andronie, Iunio, Urban, Apde, Trifona și Tripesa ș. a. (Romani 16-1-16). Asemenea nume vom găsi în toate epistolele sale și la ceilalți Sf. Apostoli.

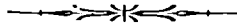
În parohiile noastre putem găsi asemenea ajutoare și chiar trebuie să-i facem pentru munca noastră, în răspândirea învățaturii lui Hristos și bisericii Sale. Cum? Avem la îndemână Cons. Parohial și Eitropesc pe care trebuie să-l folosim nu numai pentru iscălit bugetul și conturile de gestiune ci dimpreună cu familiile lor să fie în fruntea tuturor mișcărilor de trezire sufletească. Mai avem rudele noastre și pe alți enoriași pe cari trebuie să-i formăm ajutoare principale pentru munca noastră pastorală-misionară în parohie. Cu aceștia putem trezi toată parohia la adevărata viață creștină.

Preotul trebuie să fie convins că fără o educație religioasă-morală a creștinilor noștri nu mai putem avea adevărați creștini,

nici o biserică vie în mijlocul acestei societăți. Lumea de azi încearcă să devină nouă prin toate mijloacele: tratate de pace, știință tehnică, etc. dar pentru a-și ajunge cu adevărat acest țel îi trebuie și suflet nou și acesta nu-l poate forma decât Hristos și Biserica sa prin Slujitorii săi. Să nu uităm și să fim atenți: afară de ușa Sf. Biserici ne stau azi încă multe uși deschise pe unde putem intra și unde putem duce sufletul acestei omeniri pe culmile Evangheliei sale. Aceste uși sunt: școlile, atelierile, șantierile muncitorești și altele. Nu vom intra pe ele, odată ni se vor închide așa cum se întâmplă tuturor cari refuză o astfel de invitație.

Deci la muncă pentru catehizarea și evanghelizarea enoriașilor noștri. Să muncim pe acest teren nu atât din ordin ci mai presus de toate din convingere de lucrători adevărați în via Domnului.

Pr. I. OPORAN Misionar

Cronica externă

Japonia. Atât în brașul Tokio, capitala Japoniei, cât și în provincie, există biserici ortodoxe rusești, cari numără în rândul credincioșilor și mulți japonezi. Apostolul Japoniei a fost Arhiepiscopul rus Nicolae Kasatkin, care a murit în anul 1913; acestuia i-a urmat Serghie Tihomirov, care a păstorit eparhia aproape 30 de ani ca episcop și în urmă ca Mitropolit al Japoniei. El a murit în anul 1945 la 10 August.

Inainte de ultimul război mondial, slujba de Paști se făcea în spațioasa catedrală din Tokio, unde cântau cele 2 coruri, rusec și japonez, iar după Liturghie, Vlădica dădea fiecărui participant un ou roșu. De obicei se pregătea o mie de bucăți.

Pe lângă credincioșii ruși și japonezi, erau prezenți la slujbă și streinii cari trăiau în Tokio și chiar japonezi cari nu primiseră încă botezul.

În anul 1941, Mitropolitul Serghie a fost îndepărtat dela conducerea Misiunii de către autoritățile japoneze. Totodată au început și neînțelegeri bisericești între japonezii creștini. Paștele din 1945 a fost petrecut fără slujbă bisericească. Autoritățile japoneze, în urma cererii lor stăruitoare, a permis rușilor creștini, să se adune la rugăciune într'o casă parti-

culară, cu condițiunea de a nu se ține cuvântări. Tot timpul rugăciunilor și cântărilor a fost de față un polițist.

Venind pacea cu Japonia la 15 August 1945, creștinii din Japonia au obținut din nou deplină libertate.

La Paștele din 1946 s'au tras toate clopotele fără teama că se strică liniștea vecinilor necredincioși, motiv pentru care se interzisese mai înainte tragerul lor.

Protoiereul Samuil Uzava, Japoez, a slujit împreună cu 2 preoți. El a vizitat de Paști, acasă, pe creștinii din Tokio, cu Sf. Cruce. Clerul japonez face această vizitare a creștinilor japonezi până la Înălțarea Domnului, având în vedere răspândirea lor în țară.

Trad. din «Jurnal Moscovoșkoi Patriarhii»
de Preot AL. N. CONSTANTINESCU

PARTEA OFICIALĂ

Secția Administrativă

Se aduce la cunoștința C. preoți că s'a amânat concursul de transferări dela 26 și 27 Februarie 1947 pentru zilele de 5 și 6 Martie 1947.

C. Preoți înscriși la acest concurs se vor prezenta la Cancelaria Sf. Arhiepiscopii în dimineața zilei de 5 Martie 1947, orele 8.

În acelaș timp se aduce la cunoștința c. preoți că termenul de depunerea cererilor și actelor la protoeriile respective expiră în ziua de 23 Februarie 1947 și că s'au scos dela concurs posturile de mai jos:

1. Post pr. ajutor bis. Adormirea Alexandria; 2. Post pr. ajutor bis. Sf. Treime Giurgiu; 3. Post. preot paroh par. Călugăreni II Prahova.

Credem că P. C. Clerici din Eparhia noastră vor aprecia greutatea în care ne sbatem pentru a putea să scoatem această revistă oficială a Eparhiei și în care dorim să vedem colaborând cât mai multe condee.

Știm bine că avem în eparhie o mulțime de preoți, cari sunt buni mănuitori ai condeiului. Le așteptăm colaborarea cu toată dragostea.

Vrem să facem din această revistă, o catedră, dela care preoțimea noastră să învețe și să se învețe.

GLASUL BISERICII

Pr. Alex. N. Constantinescu, paroh
Biserica Sf. Ilie Rahova
Calea Rahovei Nr. 21 Leco

FOAIE DE ZIDIR, SUFLETEASCĂ CU BINECUVANTAREA ȘI INDRUMAREA
INALT PREA SFINȚITULUI PATRIARH NICODIM

Iubit Cler și Popor *)

„Din toate părțile suntem strâmtorați, dar nu striviți; în împrejurări desnădăjduitoare ne aflăm, dar nu suntem desnădăjduiți“. II Cor. IV, 8

Vremea strâmtorării noastre se apropie de capăt. Iarna e pe sfârșite. Teama apăsătoare, cu care am intrat în ea, face loc în inimile noastre, acum, odată cu ivirea primelor raze ale soarelui de primăvară, unor nădejdi în zile mai senine, și mai puțin împovărate de grija celor trebuitoare traiului.

Pe bună dreptate putem spune și noi cu Apostolul, că deși „din toate părțile suntem strâmtorați, nu suntem însă striviți“ Cum am putea fi striviți, când avem reazăm credința neclintită în ajutorul Celui de sus, despre care scris este „că dacă cerem ceva după voia Lui, El ne ascultă; iar când știm că ne ascultă în toate, ori câte am cere, știm și aceea, că vom primi cele cerute dela El?“ (I Ioan, V, 14-15). Această credință a noastră e mai vie ca oricând în deosebi în aceste zile de pregătire duhovnicească din sfântul și marele post, când ne învi-orăm sufletele printr'o mai stăruitoare ascultare a cuvântului lui Dumnezeu la sfintele slujbe, ne des-

*) Pastorală dată cu prilejul campaniei de însămânțare în primăvara acestui an.

popărăm cugetele de păcate prin taina mărturisirii și ne întărim prin împărtășirea cu Sfântul Trup și Sânge al Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos!

Stiu că mulți tii ai Sfintei noastre Biserici se află încă în împrejurări desnădăjduitoare. Cunoscolipsurile care-i apasă și suferințele pe care le îndură. Nu sunt străin de sfortările care se fac și se vor mai face încă pentru a le ușura povara. Să nu desnădăjduiască nimeni!

Rătăcirea cea mai grea însă ar fi ca cei încercați să-și piardă încrederea în rodnicia ogorului, care nu le-a răsplătit munca în cei din urmă doi ani și să-l lase nelucrat anul acesta. Ar fi păcat mare înaintea lui Dumnezeu, iar pentru ei pagubă nespasă. Dumnezeu osândește greu păcatul lipsei de nădejde. Sfânta Scriptură apoi dă pildă de răbdare tocmai pe plugar, despre care zice astfel: „Iată plugarul așteaptă roada cea scumpă a pământului și pentru ea rabdă mult, până capătă ploaie timpurie și târzie“. (Iacov V, 7). Numai un om cu totul nechibzuit poate cădea într'o asemenea rătăcire, care nu-i poate aduce lui și familiei lui decât noui ani de lipsă.

Pământul Țării noastre este mănós. E vestit în lumea întreagă. Iar dacă în cei din urmă doi ani, pentru greșalele noastre, ne-a cercat Dumnezeu cu seceta, iată că pentru anul acesta, semnele care ni s'au dat de sus sunt pline de făgăduințe. După o toamnă cu ploi îmbelșugate, am avut o iarnă bogată în zăpadă. Nu cu îndoială deci, pentrucă „cel ce se îndoește e asemenea valului mării, care se poartă și se invăluie de vânturi“, zice Scriptura (Iacov I, 6), ci plini de nădejde aruncați sãmânța în brazdă, lucrând ogoarele cu și mai multă răcnă decât în

anii trecuți, pentruca din belșugul pe care îl rugăm pe Părintele ceresc să-l reverse anul acesta peste câmpiile noastre, să acoperiți și golurile lăsate de anii secetoși.

Suntem la începutul primăverii. În curând pământul se va spânta, se va face prielnic pentru lucru. Nu pierdeți nici o zi rânduită pentru muncă, pentruca să aveți răgazul trebuitor ca nici o palmă de pământ să nu rămână nelucrată. Semănați, lucrați cu osârdie, iar Dumnezeu are să vă binecuvinteze osteneala „și fiecare va primi răsplata după osteneala sa”, așa cum făgădueste Domnul. (II Cor. III, 8).

Deaceea vă îndemn, iubiiții mei fii duhoonicești, să cultivați ogôarele, grădinile și orice bucată de pământ care poate fi folosită. Semănați nu numai cereale, nu numai zarzavaturi și legume, ci și plante de nutreț și plante din care să scoateți firele trebuitoare pentru îmbrăcăminte. Sârguința voastră va aduce iarăși belșugul în casele noastre și în Țara întreagă, iar bucuria pe care îndestularea va întipărit-o din nou pe fețele odraslelor voastre, vă va răsplăti pentru toată truda.

Folosiți toate înlesnirile pe care le va da stăpânirea: seminte, mașini agricole, credite și staturile slujbașilor săi pricepuți în trebile cultivării pământului, pentruca astfel să puteți izbuti cât mai bine în muncile voastre.

IUBIT CLER,

Voi sunteți fii din popor, trăiți în mijlocul poporului și-i sunteți călăuză. Indurați împreună cu el lipsurile, îi simțiți durerile ca fii ai lui și-i ascultați suferințele ca duhoonici. Sunteți sfătuitoarii lui de fiecă clipă, dar și pilduitori în același timp, după porunca care vi s'a dat: „Păstoriți turma lui

Dumnezeu, care o aveți, priveghind asupra ei nu de silă ci cu plăcere; nu pentru agonisită urită, ci din osârdie; nu ca și cum ați domni peste moștenirea lui Dumnezeu, ci dând pildă bună turmei". (*I Petru, V, 2-3*).

Fii sfătuitori și pilduitori nu numai în cele duhoonicești ci și în treburile gospodărești. Indemnați-l stăruitor să și lucreze ogoarele. Stați alături de el în toate împrejurările. Sfatul vostru luminat să nu-i lipsească ori de câteori e de trebuință. Cunoașteți setea cu care vi-i așteptat și primit. La nimeni nu cată ochii lui cu mai multă încredere ca la voi, cei care sunteți în slujba Domnului Hristos. Luminați-l în nevoile lui?

*Pilda personală e cel mai grăitor sfat. Și în treburile gospodărești fii model pentru păstorii. Ogorul vostru, grădina voastră, ca și întreaga gospodărie să fie pildă și îndemn pentru toți. În felul acesta nu numai că vă împliniți datoria, dar vă încredniciți și de făgăduiala Domnului, care zice prin glasul Apostolului: „Mărire și cinste și pace va veni peste tot cel ce face binele". (*Rom. II, 10*).*

IUBIT CLER ȘI POPOR,

*Aripile cu care se înalță omul spre ceruri sânt taptele bune și rugăciunea. Numai cu una din ele nu-i cu putință sborul; nu ne putem înălța. Munca singură nu rodește. Munca ogoarelor la fel. Are nevoie de ajutor, de binecuvântarea lui Dumnezeu, după cuvântul Scripturii care zice: „Nici cel ce sădește e ceva, nici cel ce udă, ci totul e Dumnezeu, care dă creștere. Cel ce sădește însă și cel ce udă sunt deopotrivă, dar fiecare va primi răsplata după osteneala sa". (*I Cor. III, 7-8*).*

Deaceea, odată cu munca încordată pentru în-sămânțarea ogoarelor, stăruiiți în rugăciune și mai

cu osebire în aceste zile ale Sfântului și marelui post. În felul acesta nu numai că vă veți pregăti după cuviință pentru luminata zi a Învierii Domnului, de bucuria căreia face Dumnezeu ca toți să ne încrednicim, dar în același timp osteneala voastră va primi binecuvântarea de sus. „Iar Domnul Iisus Hristos și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul său o mângâiere veșnică și bună nădejde, să mângâie însuși inimile voastre și să vă întărească la tot cuvântul și la toată fapta bună”. // (Tesal. II, 16-17). *Amin.*

Nicodim
Patriarhul României

I. P. S. Patriarh Nicodim în mijlocul delegației care l-a însoțit cu prilejul vizitei la Moscova făcută de I. P. S. Patriarh Alexei al U. R. S. S.

Curajul misionar

Curajul misionar este una din cele mai importante laturi ale problemei pastorale. — Timiditatea în atitudine face infructuase atâtea orientări spirituale pe care păstorul le împărtășește credincioșilor săi.

Indrăsneala păcatului și a celor ce-l glorifică, e atât de mare azi încât preotul trebuie să-și afirme eroic crezul și idealul său pentru a-l propaga în lume.

Sf. Apostol Pavel face apel la fidelitatea slujitorilor subînțelegând firește buna purtare pe care trebuie s'o aibă și stăpânii față de subalternii lor.

Ura, conflictele, calomniile și bănuelile viclene înveninează viața obștească prin ațâțările oamenilor „mincinoși și ștricați la minte“.

Erezia pustiește viața sufletească a masselor. Frăția dispare. Exemplul bun devine din ce în ce mai rar. Pofta de îmbogățire nedreaptă crește în lăcomie.

Toate răutățile din lume răsar ca niște lăstari din buturuga iubirii de argint. Ispitele bogaților sunt fără număr. Bogații cad în toate cursele pieirii. Patima în avuțirii naște apostasia și umple viața de durere.

Păstorul trebuie să se ferească de această patimă; el trebuie să fie drept, cucernic, credincios, iubitor, răbdător și blând. El e omul lui Dumnezeu.

Ce titlu sublim! Și de câte ori nu este el anulat prin nepăsare și prin neînțelepciune!

Omul lui Dumnezeu trebuie să fie pildă de sfințire în toate împrejurările vieții.

Virtuțile lui trebuie să fie militante. Lupta cea bună e lupta susținută de credință pentru izbânda credinței și pentru trezirea dorului de nemurire în conștiința omenească.

Soldat al lui Hristos, preotul trebuie să păstreze intactă și originală porunca credinții și să nu-și atenueze datoriile lui de combatant pentru Împărăția lui Dumnezeu, prin interpretări de comoditate și concesiune. Ceasul confruntărilor de conștiință vie. Domnul se va arăta să închee bilanțul zelului pastoral.

Ce răspundere grea este răspunderea de suflete care ți-au fost încredințate cârmuirii tale duhovnicești! Ai fost tutore bun sau nu? Iată întrebarea pe care nu o va putea ocoli nici un păstor în acel ceas.

Ai avut curajul propoveduirii? Te-ai rușinat de oameni? Te-a crucat osteneala? Ai vorbit fără sfială bogăților arătându-le interimatul bogăției lor și ai rușinat trufia lor? Le-ai pus în inimă nădejdea în Dumnezeu care „ne dă nouă toate, de prisosit, spre desfătare?” Le-ai deșteptat pasiunea învățaturii în fapte bune? Le-ai cultivat spiritul de generozitate? Ai așezat la conștiința lor temelia trainică a virtuții pentru veșnicie? Lucrătorul lui Hristos trebuie să realizeze și să conserve toate aceste bunuri morale în viața omenirii.

Atâția apologeți ai pseudoștiinței umplu și rătăcesc lumea cu erorile lor primejdioase. Păstorul nu trebuie să-și facă o laudă de știința lor false, deșartă și negativă, ci trebuie să o combată din răspuțeri, fără părtinire și fără rezerve cu toată conștiința darului și autorității lui împărtășite de Dumnezeu

A rămânea pasiv față de activitate de pervertire morală, înseamnă a adera conștinet și voluntar la ele. Curajul misionar al minciunii și păcatului și-l va reduce la neputință.

Fără curaj misionar biserica militantă a lui Iisus Hristos nu-și va putea împlini înalta sa chemare în lume: *„Indrăsniiți! Eu am biruit lumea”*.

Tradiția pastorală garantează izbânda Evangheliei. Ea creiază o atmosferă de entuziasm, un mediu de permanență morală și o bază de experiență spirituală constructivă.

Rugăciunea se încadrează în această tradiție ca un factor de mare eficacitate.

Păstorul osârduiește de multe ori întru lacrimi amare! Câte decepții îi pregătește sinceritatea în vocația sa! Câte aspirații sfinte nu rămân fără ecou în păstoriții săi și cât de îndurerat îi este sufletul făcând această experiență!

Totuși trebuie *„să aprindă continuu darul tui Dumnezeu”* în sine, adică să țină vie flacăra râvnii sale duhovnicești și să-i crească puterea ei de luminare și încălzire sufletească.

A hrăni văpaia acestui dar împărtășit prin sfânta taină a hirotoniei, înseamnă a ieși din inerția timidității pastorale și a se avânta cu putere, cu iubire și cu înțelepciune, în lupta credinței, fără rușine, gata oricând de a suferi și a te jertfi pentru Evanghelie!

Chemarea preoțiască e chemare de sus și din veșnice. Ea e chemarea de jertfă, iar jertfa personală a preotului pornește din conștiința unei mari certitudini interioare „el știe cui a crezut” și știe puterea cu care-i ocrotește Domnul lucrarea lui de lumină, de viață și de nestrucăciune, pentru omenire.

Această certitudine îl însufletește clipă de clipă, făcând din

păstor o uriașe forță spirituală și un transfigurat. Această tărie harică îl face capabil să îndure cu bărbăție orice suferință, din partea oamenilor, și să-și creeze o situație morală excepțională în lume.

Răbdarea în suferințe are un motiv superior. Prin ea se mântuesc cei aleși.

A muri și a răbda cu Hristos înseamnă a trăi și a împărați cu El, deși El nu se tăgăduiește pre Sine dacă Îl întâmpinăm cu necredința noastră.

Contraversele, inutile și sterpe, strică credința. Se păgânizează viața omenească prin scepticism și trufie — și gangrenează sufletul credincioșilor de păcat. — Ce vrei tu să fii, vas de aur sau vas de lut, vas ales sau vas de necinste, vas de sfințenie sau vas de întinare ?

Poștele, tinerețele svăpăiate, prihănesc sufletul și-l întristează. Preotul trebuie să se solidarizeze prin dreptate, credință, iubire și pace cu toți cei ce se roagă lui Dumnezeu cu inimă curată.

Trăind într'un veac de apostasie cumplită, de egoism feroce, de mamonism de orgoliu, de rivalitate, de ateism, de fariseism și adulter, păstorul creștin trebuie să-și păstreze curăția, credința, iubirea și duhul de jertfelnicie, oricât i-ar fi de ostil mediul înconjurător, căci: *„Orcine voește să viețuiască cu bună credință întru Iisus Hristos, va fi gonit dar Domnul din toate îl va izbăvi“*. O viață, întemeiată pe Sf. Scriptură, e o viață înțeleaptă și mântuită. Prin învățăturile sfinte, păstorul își poate îndruma viața spre sfințenie, spre desăvârșire și spre izbândă, adică *„poate deveni omul lui Dumnezeu“* în toată plenitudinea. Retorica minciunii e aplaudată de mulți și în multe locuri.

Preotul însă trebuie să predice fără răgaz adevărul Evangheliei, să fie atent la orice mișcare a vastelor echipe ale tăgăduitorilor de profesie și să-și împlinească, în chip desăvârșit, chemarea lui de a evangheliza lumea și de a pătimi pentru izbăvirea ei.

Viața e scurtă. Ceasul părăsirii ei vine pentru fiecare cândva. Preotul creștin trebuie să plece din ea cu conștiința împăcată că și-a împlinit cu toată râvna rostul lui sfânt în lume, că a luptat lupta cea bună, apărând credința care restatornicește chipul și asemănarea omului cu Dumnezeu, mângâindu-se cu nădejdea răsplătirii Părintelui său și rugându se lui Dumnezeu să nu se țină în seamă potrivnicilor păcatul dușmăniei lor. Când ți-ai făcut datoria în viață, nu te mai poți teme de moarte. Sfârșitul vieții tale e senin, cum e asfințitul de vară. Duhul sfințeniei și pildelor tale se perpetuiază

după tine în lume. Ai întemeiat o familie spirituală. Ereditatea ei va fi fără sfârșit.

Neamul mercenarilor se stinge fără pomenire. Celor curăț¹ toate li sunt curate și gândul și inima și fața care izvorăște din ele și viața și moartea și amintirea.

„Fă lucrul Evanghelistului“. „Slujba ta fă-o deplin“. „Propovăduiește cuvântul“. Iată trei imperative misionare categorice clasice. Tit și Timotei le-a satisfăcut integral după pilda slăvitului lor părinte duhovnicesc Pavel. În Creta noastră modernă în care locuiesc atâția oameni mincinoși, brutali ca fiarele, refractari la orice adevăr, propovăduirea Evangheliei trebuie să fie pusă pe primul plan al preocupărilor și zelului pastoral. Idealul viețuirii morale trebuie afirmat răspicat prin predică și exemplu.

Lumea nu privește de obicei cu simpatie ofensiva creștină a păstorilor împotriva arbitrarului și înfumurărilor ei.

Ipocrizia caracteristică sectarilor e interpretată de mulți ca o morală superioară. Nedreptatea la proporții urlașe. Imoralitatea în cele mai odioase forme invadează în conștiințe și'n raporturile vieții de toate zilele, fără să întâlnească vreo rezistență serioasă. Zilele sunt rele. Vremea trebuie răscumpărată. Trebuie să organizăm deci fără întârziere frontul misionar al bisericii ortodoxe. Trebuie inițiată o viguroasă campanie de convertire morală a poporului nostru, pe temeiul poruncilor Sfintei Evanghelii. Punctele strategice ale acesui front misionar trebuie să fie altarele, catedrele și presa. Aci trebuiesc așezate forțele creștine cele mai de elită ale neamului nostru, apostolii cei mai entuziaști și conștiințele morale cele mai exemplare ca devotament și eroism. Preoți, profesori, conferențieri și scriitori, toți trebuie să predice pe Hristos ca singur regenerador și mântuitor al vieții Idealurilor ei.

Trebuiesc formate întâi nucleeele misionare de directivă și propagandă, alcătuite din tot ceia ce are mai ales ca intelectualitate, ca moralitate și ca prestigiu social un oraș un sat, sau o regiune oarecare.

Am avut foarte mulți creștini laicizați. Azi avem nevoie de laici încreștinați sau reîncreștinați.

Sacerdoțiul ortodox are nevoie urgentă de auxiliari, de colaboratori, de misionari. Asistența platonice e inutilă. Simpatia dela distanță e ca și sterilă în rezultate practice. Trebuie instituit un recensământ creștin ca să se știe: cu câte adeziuni sincere, efective și permanente putem conlucra în lupta noastră. Creștinii de paradă și de aparență trebuie să iasă odată din platonismul unei situații

din care nici biserica nici neamul, nici Impărăția lui Dumnezeu nu câștigă nici un spor de virtute și nici o perspectivă de izbândă spirituală. Cu o mână de creștini adevărați verificați și devotații, care să „*facă lucrul evanghelistului*” alături de păstori, frontul misionar al bisericii noastre nu va mai putea fi socotit un vis și o himeră, ci va căpăta neîntârziat evidența unei realități palpabile și progresive.

Atunci se va putea vorbi de *orthodoxia militans et triumphans* în țara noastră.

„*Faceți lucrul Evanghelistului; slujba voastră faceți-o deplin; propoveduiți cuvântul!*... Trei imperative misionare, categorice clasice. Ce zici tu conștiință creștină și pastorală a României, nu s'au formulat ele și pentru tine?

Din lucrarea „*Un capitol din plmenică ortodoxă*”
a Pr. GR. CRISTESCU

Prudentă pastorală

Păstorul sufletesc cugetă mereu: ce a făcut Stăpânul păstorilor? Ce ar face Iisus în locul meu?

Păstorul prevăzător caută, în primul rând, să câștige dragostea și încrederea deplină a enoriașilor săi, prin iubire, prin blândețe și răbdare prin pietăți și știință, fără să laude pe unul, sau să ponegrească pe altul.

Iisus a căutat să facă pe oameni atenți, la învățătura sa divină, prin minuni și, cele mai multe din faptele sale, atotputernice, au fost lucrările iubirii.

Păstorul prevăzător combate viciul, dar fără să combată persoana; el suferă pe smintit, dar fără a-i lua seama la cuvânt, el caută să planteze, fără ca să plivească imediat. El spune de mii de ori: „așa ne învață credința, așa vrea Dumnezeu, acesta este datoriu unui creștin”, până mai zice câteodată: „aceasta e superstiție, e un lucru zadarnic, o prejudecată deșartă.

După porunca și pilda lui Iisus, el îngăduie să crească și buruiana cu grâul, dacă socotește că, smulgând buruiana, s'ar smulge totdeodată și grâul.

El caută în fiecare om partea cea bună și caută să se folosească de ceiace există. El vrea, când caută să în-

drepteze, mai curând să repare, decât să dărâme și să distrugă de tot, ceiace a găsit. El nu alungă pe nimeni, din coliba lui ruinată, înainte ca să-i fi pregătit o locuință mai bună. El nu stingă lumina licăritoare a aproapei, înainte de revărsatul zorilor.

El caută, ca și divinul său învățător, să înalțe pe oamenii dela cele ale pământului la supranatural, prin ceiace se află în fața ochilor lor, la cele nevăzute și veș-veșnice.

El inspiră duh și viață lucrurilor nesimțitoare: explică poporului, ceiace îi este tot așa de plăcut, pe cât de folositor: vechile obiceiuri și prescripțiuni, cu multe înțelesuri, ale Slintei noastre Biserici.

El nu împovărează pe altul cu o sarcină, pe care el însuși nu o poate purta, nu o poate atinge nici cu un deget, deoarece Mântuitorul muștră, așa de aspru, faptul acesta. El se socotește întotdeauna, în locul păstoriților săi, căci se spovedesc și nu cere dela ei, ceiace nici ei n'ar cere dela el, în aceleași situațiuni.

El caută să folosească din greșala sa și a altora: prin suferințe și intristări câștigă prevedere; învață tot mai mult, din contactul cu păstoriți sufletești înțelepți, pricepuți și zeloși.

Pornind dela adevăratul punct de vedere, el își dă toată osteneala, să se cunoască mai îtiâu pe sine însuși, să-și cunoască propria sa inimă, apoi deasemenea să cerceteze enoriașii săi: să cunoască și să folosească aptitudinile lor, felul de a gândi și privirile lor, abuzurile și prejudecățile dominante.

Astfel, în ce privește felul acțiunii și învățaturii sale, el nu orientează enoria numai după sine, el se orientează și după enorie. El cugetă și zice împreună cu apostul: „Tuturor toate am făcut ca toți să fie mântuiți”.

El sădește și udă dar roagă pe Dumnezeu să facă să crească. Așteaptă creșterea cu îndelungă răbdare. El are cu poporul său, ceiace de altfel este necesar, aceeași răbdare ca și cu sine. Imprăstie, neobosit, sămânța învățaturii divine, îi lasă, încrezându-se în Dumnezeu, timp pentru desvoltarea ei. Sămânța răsare și crește, fără să se observe.

De multe ori, fructul se coace și în altă parte, decât în aceia în care a fost aruncată sămânța. (Iac. 5, 7-8).

PARTEA OFICIALĂ

Către

*P. P. C. C. Preoți și Diaconi din cuprinsul
Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.*

Se atrage în mod serios atenția, tuturor clericilor din Eparhie — preoți și diaconi, — că sunt obligați să predea învățământul religios în școalele primare. Toți cei ce nu se vor conforma acestei dispoziții, pe lângă faptul că vor fi aspru sancționați, vor fi retrogradați și din clasa de salarizare potrivit noului Statut al Funcționarilor Publici.

P. C. Pr. Protopopi și Inspectori sunt obligați a încheia săptămânal dare de seamă de felul cum preoții își îndeplinesc această îndatorire.

p. Patriarh † VENIAMIN

Consilier Referent, *Pr. Const. Coman*

Se aduce la cunoștința candidaților la preoție, cari au examenul de capacitate, că următoarele posturi de preoți, întrucât nu au fost ocupate pe cale de transferare, urmează a fi ocupate prin numiri și în acest scop, menționații candidați, pot depune cereri și actele regulamentare la la Cancelaria Sf. Mitropolii:

Post preot paroh parohia Udrești Prahova;

” ” ” ” Traian II Teleorman.

* * *

Cucernicii preoți care au în parohii cântăreți practicanți ce au depus examen de asimilare, îi vor anunța să se prezinte la Cancelaria Sf. Arhiepiscopii spre ași ridica diplomele, până la 1 lunie a. c. — În caz contrar se vor anula diplomele.

*Circulara Nr. 2940 din 1947 către C. Protoierei din cuprinsul
Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.*

În legătură cu recomandăția făcută în revista „Glasul Bisericii”, Nr. 7-9 din 1945, privitor la lucrarea d-lui Profesor I. Croitoru „Liturghia Psaltică Omofonică” vă reamintim

mintim a o recomanda dtn nou, cu toată stăruința C. Preoți din acel Protopoplat.

Lucrarea d-lui Profesor I. Croitoru, armonizează cântările Sf. Liturghii pe 4 voci mixte și are ca scop, uniformizarea cântărilor liturgice din Biserica noastră.

Credem, că această carte care urmărește a ține poporul cât mai strâns de biserică, nu va întârzia să lipsească dtn bibliotecile parohiilor și ale C. Preoți.

Cartea se găsește de vânzare la autor în Bulevardul Pache Nr. 92 București.

p. Patriarh ss. VENIAMIN

Consilier Referent ss. Pr. C COMAN

Ordin circular Nr 3237 din 1947 către toți preoți din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.

Se face cunoscut tuturor c. preoți din Eparhie că sunt obligați a purta totdeauna uniformă reglementară, cu atât mai mult când se prezintă în fața autorităților superioare bisericești, Protoierie și Si. Arhiepiscopie.

Orice abatere dela prezentul ordin va fi aspru sancționată.

•P. C. Protoierei sunt invitați să supravegheze în deaproape aplicarea prezentului ordin, cunoscând că sunt direct răspunzători de conduita preoților din circumscripția respectivă, fiind pasibili de aceleași sancțiuni.

Consilier Referent (ss) Pr. Gh. Maxim

Circulara Nr. 2362 din 1947 către toți C. Preoți din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.

Ca urmare la adresa Onor Minister al Cultelor Nr. 63202/947, vă invităm a lua contact și a colabora cu organele exterioare ale Onor. Minister al Agriculturii și Domenilor — Inspectorate, Camere și Ocoale Agricole — pentru executarea măsurilor prevăzute în programul de lucru, în special la omizitul pomilor.

p. PATRIARH (ss) Ventamin

Consilier Referent (ss) Pr. C. Coman

Circulara Nr. 2467 din 1947 către toți C. Preoți din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.

Vă aducem la cunoștință că pe data de 8 Mai 1947, în mod excepțional și pentru ultima dată se va ține la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor Secția Culturală, un examen de asimilare pentru cântăreții practicanți, cu cel puțin 10 ani serviți efectiv

Veți pune în vedere, în cazul că aveți cântăreți practicanți cu cel puțin 10 ani serviți, ca să depună direct la Cancelaria Sf. Arhiepiscopii Secția Culturală, următoarele acte:

1. Certificat eliberat de C. Preot paroh, pentru practica celor 10 ani serviți la străină.
2. Certificat de absolvirea cursului primar
3. Extract de naștere
4. Act de botez și
5. Act de naționalitate.

P. PATRIARH (*ss*) *Ventamin*

Consilier Referent (*ss*) *Pr. C Coman*

Ordin Circular Nr. 3237 din 1947 Către Toți P. P. C. C. Protoierei din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor.

Se face cunoscut tuturor P. P. C. C. Protoierei că sunt obligați a îndeplini formelor cerute de regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și bisericești, pentru trimiterea în judecata Consistoriului Spiritual Eparhial pe toți preoți care nu se vor conforma ordinului circular Nr. 3237 din 1947.

Orice întârziere sau neglijență din partea P. C. Protoierei respectiv, lasă impresie urâtă.

Consilier Referent, *Pr. Gh. Maxtm*

P. C. Preoți sunt invitați să dea toată atenția cuvenită și executarea întocmai a diferitelor circulări și ordine arătate în pagina oficială.

Redacționale

Am rugat pe toți C. Preoți din Eparhia noastră care sunt și abonați ai acestei reviste să ne trimeată articole care să intereseze pe toți frații. Așteptarea noastră a fost însă zadarnică. Noi am primit câteva articole dar nu așa cum am cerut, ca articolele trimise să conțină un interes și o învățătură pentru fiecare.

Oare seceta care a pustiit ogoarele să fi pustiit și sufletele unora din frații noștri?

Noi rugăm pe Dumnezeu să reverse ploaia Sa duhovnicească și plină de har tuturor așteptând roadele acestei binecuvântări.

Revista este nu numai a preoților din Eparhia noastră scrisă de ei și pentru ei. Cine are de făcut vreo obiecțiune sau vrea să dea o sugestie în ceia ce privește redactarea noi suntem gata să o primim punându-o și în discuția abonaților la rubrica "pagina redacției".

De ce atunci lipsă de interes față de această revistă?

* * *

P. C. Preoți sunt insistenți rugați ca să nu mai trimită la Sf. Arhiepiscopie abonamentele pentru revistă. Sumele trebuesc înaintate la Protoieria respectivă care după centralizare le va înainta Sf. Arhiepiscopii

Trimiterea directă a sumelor la Mitropolie, a produs o mulțime de încurcături, nemulțumire pentru abonați și corespondență inutilă.

Abonații care primesc revista regulat vor face de îndată cunoscut la Sf. Arhiepiscopie, Secția Culturală.

★ * *

Înștiințăm din nou pe P. C. Preoți și diaconi din Eparhia noastră că sunt de drept abonați ai acestei reviste. Abonamentul este de Lei 60.000 anual plătindu-se la Protoieria respectivă.

În depozitul Secției Culturale a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, se găsesc cărți foarte bune pentru propagația religioasă. P. C. Preoți sunt rugați a îndemna pe credincioși și a le recomanda aceste cărți care sunt de un real folos pentru cititori. Deseori se imputa Secției Culturale că nu are material religios necesar pentru propagație; iar acum când avem destul și felurit material, nimeni nu îi dă atenția cuvenită. Arătăm mai jos, câteva din cărțile aflate în depozitul nostru:

I. P. S. S. Patriarh Nicodim (*Istoria Biblică*) Vol. IV

Lei 70.000;

Mica Biblie, lei 40.000;

Viața de Seminar 20.000 lei;

Cinci mărgăritare 5000 lei;

Doi moșnegi la Ierusalim lei 5000;

Istorie morale pentru copii lei 3000; Pr. Gr.

Petrov;

„*Dumnezeu și dreptatea lui* lei 7000;

Educația prin Iisus, de Elisabeta Mănescu lei 7000;

Armătura Duhului, de Tihon Zădonschii lei 5000,

Prețurile acestor cărți socotim că sunt destul de mici față de atâtea lucrări de mică importanță pe care se dau atâtea bani. Comenzile se vor adresa direct la Sf. Arhiepiscopie, urmate de costul lor, întrucât nu se expediază contra ramburs.

P. C. ....

.....

.....